

JURNALUL

Nr. 84

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

SF

JURNALUL SF face un apel către toate ceneclurile din țară și către fani de a contribui la reorganizarea activității fandomului.

Amănunte în articolul lui DAN POPESCU din pagina 12.

Așteptăm propunerile voastre!

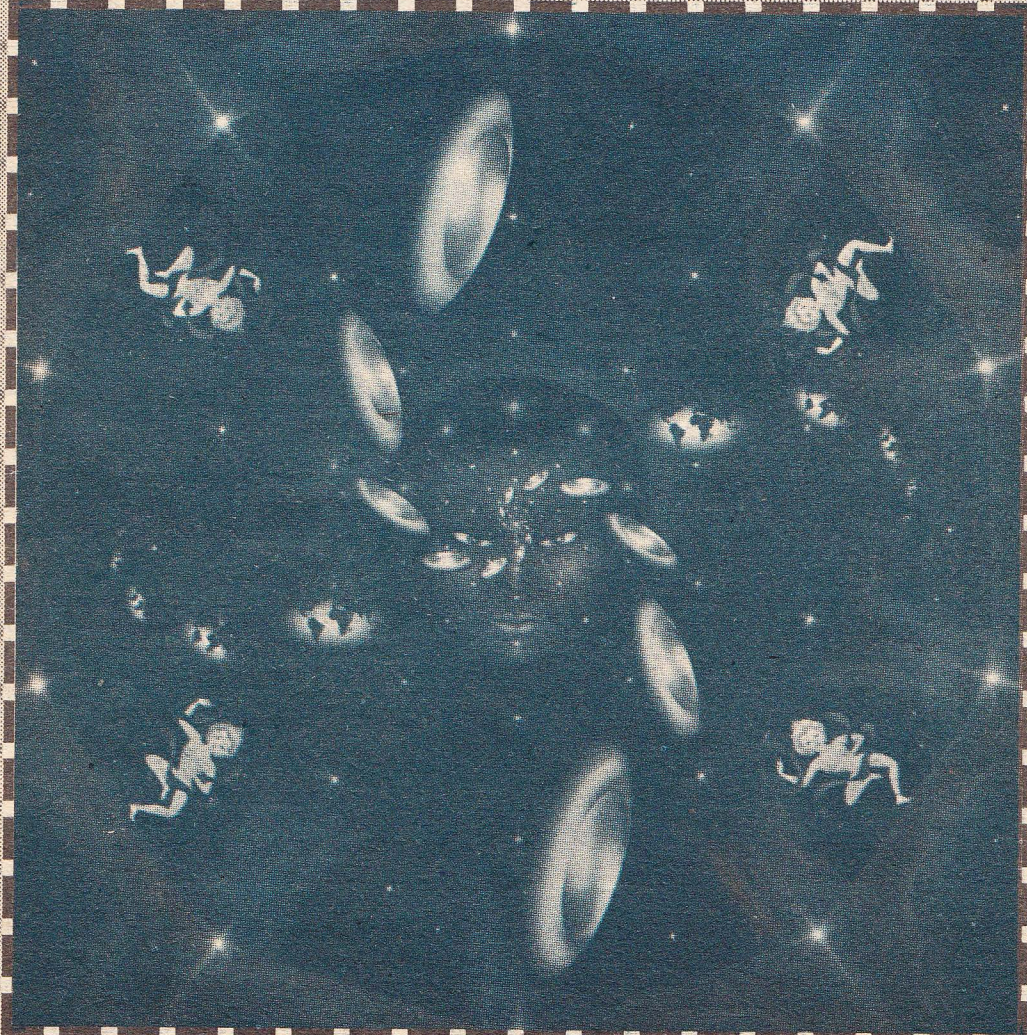
**Ionuț Bănuță
Dan Doboș**

**Bridget Wilkinson
Fredric Brown**

**Participînd
la concursul
organizat
de
Jurnalul SF
puteți primi
GRATUIT
toate cărțile
SF
care apar !**

**Nicolae Ariton
Don Simon**

**Dan Popescu
Arthur C. Clarke**

TELEX INTERN ➔

Cei care doresc excepționala lucrare "Anticipația românească" de Mircea Oprea (în curând unul dintre numerele JSF-ului îi va fi dedicat) să expedieze comanda pe adresa ARSFan: strada Paris, nr. 1, cod. 1900, Timișoara. Se intenționează retipărirea ei, cele 100 de exemplare scoase pe bani ai autorului fiind, natural, insuficiente.

Se solicită sponsorizare pentru realizarea unui din filmele: "Castelul cu tumul de fildes" sau "Beta Z III". Cei interesați îl pot contacta pe scenarist la sediul firmei ECLUSE - Bursuc, Lespezi, nr. 117, 5475, Iași.

Rezumat:

Castelul cu tumul de fildes

Povestea unei civilizații dispărute aproape în totalitate și rămasă în derivă.

Filmul e proiectat pentru 150 min.

Beta Z III

O misiune de cercetare a diferitelor teorii privind originea cometelor, în special a cometei Halley.

Film proiectat pentru 300 min.

Cenaclul "Sigma" roagă toate cenaclurile ce și-au materializat activitatea prin editarea de fanzine sau reviste să le trimită pe adresa: Dan Popescu; PO BOX 3-49; 5500; Piatra Neamț pentru a fi recenzate în paginile fanzinului "Sigma" ce apare în limbile engleză și franceză și care va fi trimis în străinătate.

Se pregătesc două numere speciale JSF - unul realizat de Ana - Maria Negriță - cu și despre femeile din fandom iar cel de al doilea realizat de Adrian Bănuță cu și despre cei născuți în zodia balanței. Toți cei interesați sunt rugați să ne contacteze până pe 20 septembrie. (Foto, prezentare, texte - max. 5 pagini dactilo, grafică - max. 5 lucrări, traduceri - max. 5 pagini dactilo, eseuri - max. 5 pagini dactilo). Totodată Jurnalul SF organizează un concurs - Miss JSF; fotografiile - cât mai sf - sunt așteptate până la data de 20 septembrie.

Autorul (autoarea) prozei - Visindu-l pe Mart Senon - este înștiințat(ă) că l-a fost acordat premiul JSF - Atlantykron 1994 și este rugat(ă) să ne contacteze cât mai curând în vederea publicării lucrării. Dacă o va face în scris rugăm să se menționeze motto-ul; dacă este debutant(ă) rugăm să ne expedieze și o fotografie însoțită de o scurtă biografie.

ANTARG SF - revista asociației Antarg din Pitești - organizează câte un concurs lunar, cu premii.

Lucrările sunt așteptate pe adresa ANTARG, Casa de Cultură Studențească, str. Panselor nr. 2, Pitești. Tel. 681229

SuperNova organizează un concurs de proză sf, horror și fantasy cu texte de max. 10 pagini, dactilografiate la 2 rânduri. Lucrările pot fi trimise până la 30 septembrie pe adresa: Red. Evenimentul; B-dul Ștefan cel Mare și Sfânt; 6600, Iași. Premiile sînt în valoare de 20.000, 15.000, 10.000 la care se adaugă și drepturile de autor.

Editura Nemira anunță prelungirea termenului de predare a textelor pentru concursul Nautilus pînă pe 30 sept. Textele: dactilografiate la două rânduri, cu motto, într-un exemplar. Adresa: CP 26-38, București.

Am început să primim deja telefoanele câștigătorilor concursului Atlantykron '94. Astfel textul Slobă temporară aparține Anei-Veronica MIRCEA, iar Șoaptele îngerilor lui DAN DUMITRESCU. Îi așteptăm și pe ceilalți.

Dragon & Microchips - FRANȚA -

În lumea francofonă apar peste 50 de fanzine SF/F, cu tiraje cuprinse între cîteva zeci și ajungînd pînă la două mii, în cazul fanzinului/revista Planete à vendre. Prețul este cuprins între „două timbre poștale” cu care editorul își amortizează cheltuielile de trimitere la destinatari și 30-40 de franci francezi pentru fanzinele de lux.

Dragon & Microchips este un fanzin venit relativ de curînd - aproximativ de trei ani - în fanzinatul francez, în care există fanzine ca Yellow Submarine și Antares, de peste 10 ani. Editorii sînt Nicolas Miecret și Philippe Marlin, tată și fiu, Marlin fiind în fapt pseudonimul (vestitul vrăjitor Marlin) al lui Philippe Miecret - fiul.

Editat în două sute de exemplare, format A4, 120 de pagini realizate în Editura „L'Oeil du Sphinx” patronată de cei doi Miecret, fanzinul face parte din categoria celor de lux, alfit prin conținut, ținută artistică, cît și prin prețul de 30 franci francezi exemplarul.

Nu e foarte greu să-ți dai seama, chiar de pe numele de pe copertă, Dragon & Microchips, că fanzinul conține materiale dedicate fantastului („Dragon”) dar și SF-ului pur („Microchips”). Nu trebuie uitat faptul că cei doi sînt fani - pînă „în mîduva oaselor” Lovecraft, cu înclinații spre științele oculte, dar și pentru jocurile de rol și cele pe calculator.

Conținutul celor 120 de pagini este, în general cel al unui fanzin clasic francez: texte literare, multe recenzii de carte SF/F un „coin” al cititorilor, un interviu cu o personalitate din fandomul francez în cadrul rubricii „Les Maitres du Fandom”, prezentarea detaliată a altor fanzine și „news” în rubrica „derniere minute...”. O notă originală o aduce fanzinului rubrica „Le bulletin de l'Université de MISKATONIC”, care chiar după titlu le produce emoții fanilor Lovecraft. Citind cele douăzeci de pagini dedicate cunoscutei și straniului scriitor american, realizezi că pe întreg globul - pornind din

TELEX EXTERN ➔

Canada și ajungînd în Australia - „lovecraftienii” există într-un număr impresionant și sînt foarte puternici: editează fanzine (chiar și un „official magazine of the H.P. Lovecraft, The Arkham Advertiser, în USA), publică studii și au convenții anuale. Textele literare sînt grupate sub titlul general „Les Manuscrits d'Edward Derby” (o referire tot la Lovecraft), conținutul acestora acoperind paleta largă de exprimare aflată între F-Horror-SF (în general francezii neacordînd o atenție prea mare clasificărilor de acest gen, „specialitate” în care noi sîntem ași).

Pe lângă editarea fanzinului D&M, Les Miecrets (în Franța, o familie poate fi numită astfel, asemănător cu Ionesciii, Popeștii de pe la noi) publică într-o cadență constantă, suplimente ale fanzinului, sub titlul de Manuscrits D'Edward Derby, în aceleași condiții tehnice. Ultimul exemplar al acestui supliment are

sub-titlul „Reves d'Arkham” și cuprinde o selecție de nuvele, scrise în manieră lovecraftiană, sau sub inspirația

acestuia, de către scriitorul francez Jean-Jaques Nguyen. Mult mai interesant pentru mine mi s-a părut ultimul supliment „Manuscrits d'Edward Derby” și intitulat „Les Maitres du Sang”, avînd ca temă generală vampirismul și Dracula (suplimentul a fost realizat după proiectarea în Franța a filmului „Dracula”, al lui Coppola și care a avut un enorm succes). La realizarea acestuia am contribuit cu un articol, „Dracula, Vlad Țepeș et les Roumains” și o nuvelă „Seule entre les vampires”. Ar mai fi poate de adăugat că între paginile fanzinului D&M am mai colaborat cu cîteva articole despre SF-ul românesc, ultimul, „Bonjour, ici Roumanie Sf”, iar primul, apărut în numărul 3, epuizat, stă la dispoziția celor interesați în schimbul a două timbre poștale de 5 franci francezi (adică cam 3 000 de lei, nu-i rău, dar oricum nu se poate trăi de pe urma SF-ului nici publicînd măcar în Franța), precum și două nuvele: „Les Voleurs” și „L'androïde” (în numerele 4 și 5).

Dragon & Microchips a ajuns în numai trei ani de existență undeva în fruntea topului fanzinelor

franceze, iar după declarațiile editorilor lui, acesta este doar începutul. Vom aștepta, vom citi, iar JSF-iștii vor fi ținuți la curent.

RADIO MEDIA BUZĂU

68,7 FM
stereo

Aleea Industriilor, 1
O.P. 1, C.P. 101

tel. 40-38-446605
fax. 40-38-446604

Nu pierdeți emisiunea „Weekend Stejar”, în fiecare duminică la ora 13.00!

CALENDARUL MANIFESTĂRILOR SF

* Ciclu de conferințe al lui Daniel Fondaneche 21-23 septembrie - Iași; Contact - 032/155758 George Ceaușu

* RomCon '94: 30 septembrie - 2 octombrie - Baia Mare;

Contact - 062/429484 Cristian Șerban

* Zilele „Vladimir Colin”: 15-16 octombrie - Reșița;

Contact: Matei Donea; str. Rozelor, nr. 16, ap. 3, cod. 1671, Oțelu Roșu, tel. 055/531173

* Zilele Pentagrama: 21-23 octombrie - Cluj;

Contact: Mihai-Victor Stoica, Rășinari, tel. 064/140620, fax. 064-196557

* Zilele Helion: 25-27 noiembrie - Timișoara; Contact: Cornel Secu, str. Paris, nr. 1, Timișoara

JURNALUL S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: I A T A E T

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ
Ovidiu BUFINĂ, George CEĂUȘU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Catalin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SIRBU, Isabela ION, Dan MERISCA (Redactori)
Marion IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

ATLANTYKRON-ul a venit și a trecut. Spre bucuria unora și spre dezamăgirea altora. *Normal*, la prima vedere. Mai puțin *normale* apar alte lucruri *normale* aflate în mod *normal* într-o stare *normală* de imersiune în mediile oficioase, chiar vag oculte. Mă refer la modalitatea lacunară - ca să nu spun abisală - de jurizare. Știu că multă lume bună se va simți cu coccisul lezat în ce are el mai bun, dar trebuie să ne învățăm să spunem lucrurilor pe nume și - mai ales - trebuie să învățăm din greșeli și să lăsăm de-o parte așa-zisa stare de normalitate călduță. Acesta este poate singurul lucru care e general acceptat și - la fel de general - neaplicat.

Ce s-a dorit prin organizarea concursului din acest an?

1. s-a dorit o clară departajare a textelor în funcție de dimensiunile acestora conform sistemului adoptat peste tot în lume;

2. acordarea unor premii care să fie chiar premii; crearea unui precedent de genul: "se poate";

3. utilizarea unui juriu compus din oameni de structură și concepții diferite care să atingă sau măcar să tindă spre acea "unitate în diversitate" atât de dorită de toată lumea și care să se constituie totodată într-un prim exemplu de conlucrare fructuoasă între generații;

4. și, nu în ultimul rând, recompensarea lucrărilor MERITORII, deci nu acordarea unor premii de dragul de a le da.

Ce s-a realizat?

După părerea mea - subliniez: după părerea mea - nu s-a realizat nimic din acestea.

Astfel:

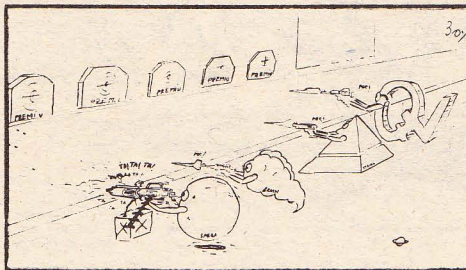
- texte încadrabile la secțiunea de schiță au fost premiate în cadrul celei de povestire, deși erau mult mai bune decât cele premiate ca schițe, iar cele clasificabile drept povestiri au fost "avansate" la stadiul de nuvelă;

- fragmentarea fondului de premiere printr-o premiere de tipul "premiat, băieții numai premiați!", ceea ce a dus la includerea printre textele premiate și a unora cu grave disfuncții stilistice, anomalii la nivelul metaforic sau chiar lingvistic ca și la apariția pe "podium" a unui cînat de texte care a coborît nepermis de mult ștacheta

concursului (cînd o să ne învățăm să premiem doar ceea ce merită? e chiar atât de greu de priceput că un concurs poate renunța la mai multe premii dacă textele cu pricina NU merită să fie premiate?;

- juriul s-a lăsat depășit de situație, permisiunea acordată pentru primirea textelor și după data general acceptată (lucru deja tradițional) fiind una din cauzele majore; a mai "ajutat" și cooptarea arbitrară a "personalităților" de conjunctură apărute incidental în tabără și ignorarea notelor

HA-A-AI SĂ PREMIEM, PENTRU MILENIUL TREI, HAI SĂ MAI PREMIEM UN PI-I-I-IC!

Cătălin Baci - SFera (Brăila)

altora, membri "de juro" ai juriului;

- aici toți vor sări pe mine: "da' cine ești tu, bă, ăsta de conțești pe toată lumea?", "de unde știi tu ce merită și ce nu merită să fie premiat?" etc., etc., etc. ș.a.m.d.; hai să presupunem prin reducere la absurd (după bunul obicei al matematicienilor) că nu este așa, o simplă lecturare a textelor cu pricina vă va demonstra contrariul și - ca să fiu sigur că m-ați înțeles pe deplin - voi evidenția câteva mo(n)stre:

- sondele extrăgeau apa și peștii de adîncime;

- lamele mi-au sărit de la brîu și s-au așezat cuminiți în poziția de apărare învățată din manualul de tactică aviațică;

- marea își trimitea mirosul de larg;

- tăietura ca un vagin de cățea pe ciclu;

- ia o plesnitoare și un soft și simte-te bărbat;

- brațele i se rotesc în mișcări lebădate;
- era scîrbos de toamnă; etc., etc. (multe alte perle se găsesc la pagina 12 și lista e departe de a fi exhaustivă).

De obicei orice articol avînd un caracter cît de cît polemic este repede trecut în uitare ("Vade retro!"), dar măcar acum ar trebui să ne gîndim la o modalitate de jurizare care să fie capabilă să scoată în față textele care merită să fie scoase în față și să le înfunde (definitiv!) în coșul de hirtii pe celelalte. Și de ce este nevoie de așa ceva? Foarte simplu. Se apropie RomConul și în lipsa unei astfel de metode de jurizare ne vom confrunta cu aceeași debandadă de anul trecut cînd treizeci de oameni au votat în numele tuturor împătîmiților de science fiction din România.

"N-o să se întîmple așa!" veți spune, dar așa spuneam cu toții și anul trecut și așa se va întîmpla și la Baia Mare anul acesta și așa se va întîmpla și anul viitor. Bineînțeles că marea majoritate nu se simte lezată de acest lucru, deși ar trebui avînd în vedere faptul că aceste produse ale "spiritului" artistic vor purta eticheta și girul fandomului românesc pentru cei din afară.

Și-atunci care-i rezolvarea? Există vreo soluție? Da; soluții există. Doar cu un minimum de efort pot enumera vreo trei-patru. Problema adevărată este cu totul alta și deloc nouă: veleitari de conjunctură ce-și cred limitele undeva la linia orizontului uitînd că - datorită miopiei forte cu care sînt înzestrați - orizontul se află - pentru ei - la numai cîteva unități de măsură (SI). Cînd vor conștientiza acest lucru multă lume va răsufila ușurată și multe aspecte își vor schimba spectrul coloristic spre roz-bonbon. Să sperăm că nu se va întîmpla conform calendarului grecești.

P.S. Sper că v-ați dat seama de unde este parafrizat titlul articolului pentru că a ținut ani de zile afișul festivismului utecisto-cîntareoromânist de fiecare zi, iar dacă nu înseamnă că au existat și indivizi capabili să "evazeze" în sf. Băfșoșilor!

P.P.S. Întrucît pînă să-mi termin eu articolul a sosit și unul pe aceeași temă semnat de Dan Popescu (pag. 12) l-am redus la capitolul soluții pe al meu pentru că împărtășesc în mare parte punctul lui de vedere.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INFECT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corecturii:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în

Catalogul Presei la

poziția 2.128.

Abonamentele se pot

face la orice centru

RODIPET.

Cititori din străinătate se

pot abona prin

RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telex 3129432

București - România

Plața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

ANTARG - Pitești

Asociația de Literatură SF "ANTARG" a fost înființată în 1983. În prezent are 26 de membri de bază și funcționează în cadrul Casei de Cultură Studențească din Pitești. Comitetul de conducere este compus din:

- Cezar Mazilu: Președinte
- Raphael Cîrlig: Vicepreședinte
- Mădălina-Kado Stamatina: Secretară
- Cristian Petrescu: Trezorier

Anul acesta au editat primul număr din ANTARG SF pe care speră să o scoată cu o peridicitate lunară. Ca planuri de viitor: Zilele ANTARG în luna mai a anului viitor și - mai curînd - o lansare a JSF în Pitești.

Contact:

Mădălina Stamatina: 628341

Vali Coman: 681229.

ANTARGSF

Publicație lunară de antioipație

EDITORIAL

Într-o lume saturată
debane, cu violență, se și ar
într-o atmosferă ce se dorește
accesibilă, într-un peisaj peșterii
lumii noastre editoriale, revista
față se vrea un elogiu al
fanteziei, vârstei tinere și a cel
ce a fost Alexandru Bolo...

Cezar Mazilu

SUMAR

Ray Bradbury: Apele
Cezar Gheorghe: Nivela de
realitate
Cunescu Alin & Miroiu Alin:
Rozcatul
Cezar Mazilu: Ah, ce aer, ah, ce
cer
Tiberiu Frin: Ene și Alipet
Împădurirea
Antone Silviu: Poveste ciudată
Rafael Cîrlig: Ultima d-
M.T. Popescu

Nimeni n-ar fi putut spune la ce privea Bin Tor. Luminile discrete ale navei sale se scurgeau prin atmosfera verzuie pînă la cei trei ochi galbeni și mari ce se mișcau imperceptibil la capătul filamentelor lor subțiri. De deasupra consolei de comandă, hubloul strălucea albastru stercurîndu-i fiori ciudați în trupul flasc și plin de creștături. Întoarse tentaculele spre comenzi și își încordă simțurile. Totul era în ordine. Atunci de unde spaima ce se cuibărise în gândurile sale? Trăia singur de aproape trei decade și știa că nimeni nu se va aventura să-l ajute în această parte a galaxiei, dacă ...

„Misiunea ta ne costă un sfert din energia pe care steaua sub care te-ai născut o aruncă în univers într-o zi standard. Știm că îți va fi greu dar amitește-ți de Relia!”

„Avem încredere în tine.”

Simți groaza cum încearcă să-și facă loc spre creierul său. Văzu imaginea strelilor atacînd ... crud, precis, meticolos, ca un bisturiu ce extirpă. Loviseră edificiile sfărîmînd ouăle și cristalidele femelelor ... Cum poți lupta cu un dușman care știe mai bine chiar și decît tine ce gîndești. Fuseseră nevoiți să construiască mașini. Și apoi le trebuiseră cinci ani să le distrugă pe cele ce nu vroiau să se oprească, incapabile de a-și deosebi stăpînii de inamici.

„Avem încredere în tine...”

Atinse cu o prelungire a cozii consola. Pe ecran începură, pentru a cîta oară, să se perinde articolele Regulamentului.

„... nu are importanță. Din punct de vedere al aptitudinilor telepactice o rasă nu poate evolua. Dacă aceste calități există, atunci e numai o chestiune de timp atingerea ...”

Era scîrbos de toamnă. Undeva, lîngă scrînciob, vîntul stîrnise un vîrtej de frunze moarte de arțar, ca un mînunchi de mîini amputate ce izvorăște din pămîntul îmbîcsit de mușgaiuri și încearcă să apuce și să tragă spre adînc tot ce înlînește în cale. Tipînd vesel băiatul se năpusti în vîltoare și Vlad simți o gheară înghețată zgîrîindu-i spinarea. Parcă molipsite de frenezia copilului, frunzele începură să se rotească mai repede. De sus crengile vinete priveau cu indiferență. Ele nu cădeau toamna.

Norii erau negri și urîți ca niște porci ce se tăvăliseră în noroaie și apoi zburaseră murdărind cu ființa lor lumina zilei. A doua zi avea să ajungă din nou cu pantofii murdari la slujbă. Acasă, soția nu va uita să-i aducă aminte de apa ce se scurgea pe balcon fiindcă nu se învrednicise să chituiască geamurile. Se ridică de pe bancă și-și lăsă pantofii negri și strălucitori să-l poarte în lungul aleilor troienite de uscăcuțe sfărîmicioasă. Gîndurile îi zburară, păsări bolnave, spre locuri unde să poată vedea lumina soarelui.

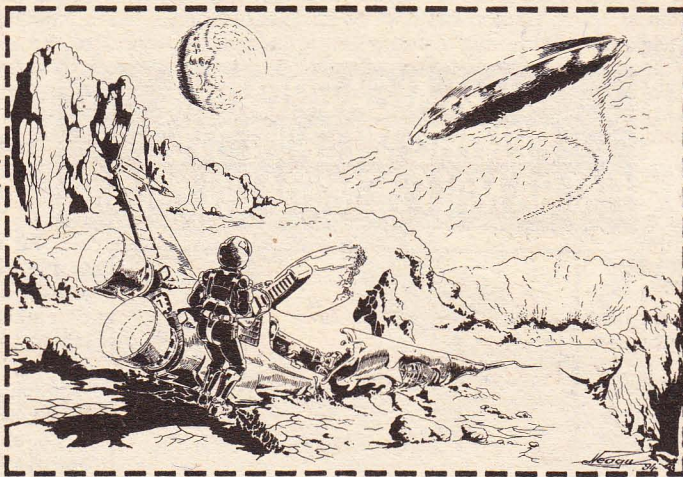
„Sufletele ar trebui să fie ca berzele ... Să aducă prunci, iar toamna să plece în Egipt.”

O minge mare și roșie i se rostogoli la picioare. Avea buine albe și părea făcută din unirea pălăriilor a două ciuperci otrăvitoare. Mai văzuse undeva secvența la care lua parte. Într-un film în care întîmplarea sădea optimism în sufletul unui erou deprimat. În fața lui apără o fetiță. Fetița-care-mîncă-tot-și-apoi-se-spală-pe-dinți. Stătea într-o poziție ciudată, cu un picior în aer, ca și cum

Dan Dobos

SCRINCIOBUL

premiul pentru schiță Atlantykrón '94

Ioan Neagu - BrAnt (Brașov) -
premiul II grafică Atlantykrón 1994

ar fi așteptat ca el să facă primul pas sau i-ar fi fost frică. Îi zîmbi. Copila ridică mînea. Era aproape de două ori mai mare decît capul ei. Din spate se auzea bocănitul sonor al unor tocuri.

— Iulia, cere-ți scuze! L-ai tulburat pe domnul.

Vlad era sigur că demersul femeii urmărea să-i arate ce bine educată era fetița-care-mîncă-tot-și-apoi-se-spală-pe-dinți.

— Vă rog să mă scuțiți.

— Nu-i nimic puiule ...

„puiule, stupid, aproape avicol de stupid ...”

Ridicînd privirea, din străfundurile memoriei, îi răzbătu o amintire sfărîmînd într-o singură tresărire toate barierele pe care le construisese cu mîgală timp de șapte ani. Poate clădise pe un teren rău sau poate există șuvoaie ce nu pot fi stăvilite.

— Mami, vreau la scrînciob!

— Și eu vreau tătucule!

Timpul înghețase perid.

— Bună ziua Vlad.

— Bună ziua Mara ... adică ... sărut mîna Mara.

— Hai să așezăm copiii în scrînciob.

„L-ai tulburat pe domnul ...”

„... Un indiciu important este structura politică a societății. O rasă cu aptitudini telepactice va opta pentru un sistem de organizare bazat pe ideea accesului nelimitat al fiecărui individ la procesul decizional. Extrapolarea acestei tendințe duce în mod logic la necesitatea unei comunicări totale și neîntrerupte în cadrul comunității. Există deci posibilitatea ca, în condițiile unui anumit stadiu de dezvoltare tehnologică, să se treacă la protezarea creierului cu dispozitive artificiale menite să amplifice capacitățile psi. Această direcție este foarte periculoasă deoarece observă condiționarea biologică spre agresivitate, condiționare estompată gradat la ființele ce exploatează în mod natural posibilitățile lor mentale.”

— Pe toți zeii! Dacă moșnegii din Consiliu nu ne-ar vîntura mereu pericolul războiului cred că am putea învăța cîte ceva de la ei.

— Bin, trebuie să te previn că înregistrez tot ce spui și că cei ce te-au trimis aici nu ar fi mulțumiți să te audă vorbind astfel.

Mașina ce-i vorbise semăna vag cu un semen.

— Știi prietene, dar uneori îmi este greu. Pe planeta mea acum se string fructe pentru sărbătoarea Nașterii și toți așteaptă să-și vadă urmașii.

— Ei și? Tu n-ai fost acasă cînd ei au însămințat

stirpea. De ce te gîndești la astfel de lucruri?

— Poate că anul acesta aș fi cîștigat întrecerile și aș fi putut să o am pe ...

— Știi foarte bine ce spune Regulamentul în cazul acestor situații.

— Da ... am să ascult Legile.

„... de o mare însemnată este atitudinea în fața dispariției fizice a semenilor. O rasă telepatică va apăra viața unui singur individ, chiar dacă acest lucru va implica riscuri și energii enorme. Este posibilă chiar periclitarea unui număr mai mare de ființe decît cele amenințate inițial. Acest lucru se explică prin faptul că suferința pricinuită prin moartea semenilor se va împărți tuturor membrilor colectivității. Un alt motiv este acela că moartea unui individ slăbește și dezorganizează ansamblul relațiilor din cadrul societății. De asemenea în fiecare ...”

— La ce te gîndești, Bin?

— Îmi plăceau ...

@ @ @

Banca era udă. Și acoperită cu frunze. Se așezară pe ele.

— Să nu mă întreb ce mai faci!

— De ce?

— E banal.

— Crezi?

Mara îl privi și, ca întotdeauna, simți că se pierde în adîncul ochilor mari. Și poate că s-ar fi aruncat liniștit în pupilele larg deschise dacă n-ar fi știut că acolo, în spatele irișilor, nu e nimic, ... sau poate că e ceva, o oglindă rece și plată. Profunzimea pe care o căuta nu existase niciodată. Dar trecuseră șapte ani ...

— Ce mai faci?

— Îmi păzesc băiatul. Parcurile sînt locuri periculoase ...

„Bestie”

— ... Eu mi-am pierdut sufletul pe aici pe undeva. Cred că nu departe de banca asta. Am senzația că dacă vom da frunzele deoparte îl vom găsi pe jumătate putrezit.

„Bestie”

„Ce frumoasă ești.”

Copiii e legănau cîntînd un cîntec idiot despre un ied neascultător

„Le stă bine împreună.”

„Cred că se plac ...”

— Nu se leagănă prea tare?

— Nu cred. Și apoi copiii și bețivii au un Dumnezeu al lor. Cred că ar fi fost mai bine să beau mai mult în tinerețe ... și poate și acum.

„Încetează!”

Vlad o privi contrariat.

— Tocmai încetasem cu puțin înainte ca tu să apari din nou. Dacă nu-ți place poți pleca.

„Bestie ... încă te mai iubesc. Abia acum te iubesc.”

„Dumnezeule cît e de frumoasă. Îmi vine să mușc din ea ca dint-ro rodie pîrguită.”

Totuși, cînd ea s-a ridicat de pe bancă, el a prins-o de mînă.

– Iartă-mă. Totul este pe dos ... Parcul și copacii și acum tu ... Înainte de a se așeza femeia își șterse o lacrimă.

„E ca în filmele pentru fetele bătrîne.”

– M-am mutat la mama acum. Soțul meu a găsit aici de lucru.

„... atît de aproape ... e ca un blestem ...”

„Am insistat sperînd să-ți vorbesc ... dar cred că e prostie ...”

– Și tu?

– La anul voi fi profesoară. Dacă voi reuși la concurs.

„Tu, vagabond nostalgic, tu ce mai faci?”

– ... !!!

– Eu îmi caut un servici.

„De ce mint? Mi-e rușine ...”

– Și evident nu găsești.

– Evident nu.

– Cine are nevoie de un tip care știe din toate cite puțin dar se pricepe doar la ...

„... adorat”

„... plîns”

„... eu.”

„...tu.”

Arăta la fel. Poate doar șoldurile s-au mai împlinit ... Ridică privirea spre cer și realizează că în toți acești ani desenase doar ura și dezamăgirea sa.

– Mai pictezi?

– De fapt numai asta fac.

– Ce?

„Pe tine. Am o sută douăzeci și șase de portrete.”

– Copaci, frunze, parcuri. M-am specializat în arțari și ploi.

„Dar pe mine?”

– Fără portrete?

„Bestie.”

– Fără.

„Bestie.”

@ @ @

„... cunoscute sub denumirea de manifestări artistice sînt expresia personalității unui individ, materializate în forme ce se adresează secific, dar nu exclusiv, receptorilor energetici ce mediază contactul cu mediul de dezvoltare. În general arta nu este compatibilă cu societățile în care se observă un grad mare de suprapunere a conștiințelor. Se presupune că artiștii sînt cei mai influențați de fluxul telepatic în care trăiesc. Acest fapt stă la baza...”

– ... metode de monitorizare și acordă șansa ca testul să se facă avînd ca subiect indivizi biologic puțin dotați ...

– Știi foarte bine Regulamentul.

– E singura distracție pe aici.

Bin Tor își aduse aminte de edificiile albe ce-și vor deschide porțile, de unde vor apărea femeile ... sau nu vor mai apare. Și copiii ... Oare ce culoare vor avea ochii lor anul acesta? Doar edificiul stirpei sale va rămîne umed și rece, și-și va ține ferecate ușile. Era nedrept.

– Îmi pare rău ...

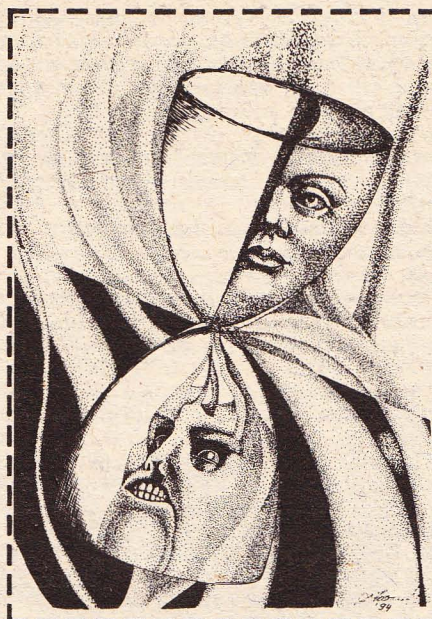
– Cum poate ție să-ți pară rău?

Mașina se opri pentru o clipă dar continuă pe același ton:

– Cred că ar trebui să vi la decodor. Activitatea subiectului pare să atingă cote extrem de înalte.

– De ce?

– Vorbește cu o femeie. Se pare că misiunea noastră se apropie de sfîrșit.

Dana Chiorean - SFera (Brăila) - premiul I grafică Atlantykon 1994

– Misiunea mea! Misiunea mea!

@ @ @

Copiii continuau să cînte cu entuziasmul acela anost cu care doar ei pot cînta despre un ied neascultător. Fuseseră colegi de școală iar iubirea lor crescuse ocrotită de toată lumea dar și într-o notorietate ce îi deranja. Părinții treceau cu vederea lucruri pe care, poate, ar fi trebuit să le pedepsească. Vlad credea chiar că tată-său fusese sincer atras de privirea limpede a Marei. Profesorii cei mai severi zîmbeau văzîndu-i împreună și uneori își aduceau aminte de prenumele lor. Aveau aceleași note și erau evident numiți de colegi Romeo și Julieta. Cînd primele virtejuri de sînge primăvăratice le orbiseră mințile, trupurile se îngemănaseră cu o frenezie pe care nu o mai simțiseră pînă atunci. Oricum, toată lumea ar fi fost uimită să fie altfel. Urmau un destin implacabil și nu se străduiau să-l eludeze.

– Dumnezeu, de ce mă simt atît de bătrînă?

– Fiindcă ești. Sîntem. Ne privim copiii jucîndu-se împreună.

„Putea fi al tău.”

„Putea fi a ta.”

„Puteau fi ai noștri.”

– Îți aduci aminte ...

„Da ...”

– Refuz să răspund la orice întrebare ce începe cu cuvintele astea.

– ... cum era atunci?

„E idiot, cum ar putea uita?”

„E idiot, cum aș putea uita?”

– Știi ... atunci ... îmi degeraseră mîinile scormonind după ghiociei chiar aici în parc.

– Eram anormal de normali.

Mara îl privi lung. Din spatele irișilor întunericul îi pîndea. Sau poate îl ademenea.

– Ai tăi erau plecați.

– Ai mei erau plecați.

– Nu v-ați împăcat?

– Niciodată cu adevărat.

„Ai ieșit din haine ca un lujer de zăpadă. La fel de speriată și de delicată. A trebuit să-mi alin mîinile înghețate.”

– E urît afară.

„M-ai luat în brațe ... ai putea și acum ...”

– E frig.

Mara se strînse lîngă el. Impermeabilul fôșni ușor. Chicotire. Umărul se cuibări. Obişnuință. Simțea în pîntece un soare mic și dogoritor a cărui lumină ...

„... doar noi o putem vedea.”

@ @ @

„... În general ființele a căror înmulțire se bazează pe un potențial comportamental al unui sex față de altele au reguli stricte în tot ceea ce privește actul sexual. Această realitate este o manifestare atavică a necesității primordiale a speciei de a se reproduce. În mod evident constrîngerile ce limitează comportamentul sexual vor fi majore și este deci foarte probabil ca în aceste momente să se manifeste capacitățile telepatice ale indivizilor în scopul sustragerii de la controlul exercitat de ceilalți membrii ai comunității.”

Bin Tor citea înregistrările. Era stăpînit de o emoție puternică.

– E o decizie importantă.

– Adineauri erai o persoană foarte importantă în proprii ochi.

– Încă sînt ...

– Dovezile sînt mai mult decît evidente.

– Așteaptă. Să vedem ...

– Eu am mai mult timp decît tine, rosti mașina retrăgîndu-se într-un colț al cabinei.

@ @ @

„... Te-aș strînge și te-aș legăna ca pe lulia”

„... și eu aș adormi”

„... cu capul afundat în părul meu”

„... și abia apoi”

„... uitarea”

„... întunericul din spatele ochilor”

„... abisul și plăcerea”

„... încă te mai iubesc”

„... și eu”

„... Mara”

„... Vlad”

@ @ @

RAPORT FINAL

Conform regulamentului am decelat un eșantion reprezentativ de indivizi cu aptitudini artistice. Dintre ei, un mascul avea caracteristicile mentale ce se suprapuneau perfect peste domeniul de valori în care aparatura de bord are sensibilitatea maximă. Monitorizarea a durat patruzeci și opt de zile locale și s-a încheiat în momentul în care, așa cum prevede Regulamentul, subiectul a intrat în contact mental deplin cu un partener de sex opus. După cum se poate constata și din înregistrările prezentate în anexa 5 manifestarea capacităților telepatice a fost clară. Comunicarea nu a avut în vedere amintiri comune sau adevăruri unanim acceptate. Asistentul mașină a stabilit că înșiruirea de cuvinte a fost perfect logică și a calculat că probabilitatea ca ea să fi fost întîmplătoare este de 0, 0001. Am considerat acești parametri încadrîndu-se în limitele definiției din articolul 123 al Regulamentului și în virtutea articolului 1 din același act am distrus planeta ce reprezenta un pericol de grad zero pentru lumile civilizate.

@ @ @

Undeva, în spațiu, pe un disc de aur sînt gravate siluetele unui bărbat și a unei femei. Sînt goi iar bărbatul are mîna ridicată în semn de prietenie.

SF DAYS NRW

Nu am fost avertizați, înainte de a pleca, de timpul deosebit de cald, dar normal aici, în această perioadă. Cu toate că centrul convenției a avut aer condiționat, a fost înăbușitor. Ea într-o simbătă după-amiaza când, când, după ce am dat pe gît conținutul celei de-a douăzecea sticle de Coca-Cola, am realizat care era diferența esențială între organizarea de aici și cea din România: germanii aveau frigiderul mai bune...

„SF Days” (NR: zilele SF, traducere valabilă numai pentru românii-români și francofonii) a fost organizată de către grupul SFCD North Rhine Westphalia ca un congres SF literar, în contrast cu ambianța multor congrese ținute aici, dar în același mod în care s-a realizat Mexicanul în Marea Britanie. Marea majoritate a fanilor germani au locuit la prieteni, în împrejurimi, sau au dormit pe jos, sau în cămine studențești. Fanii străini și invitații au locuit în Hotelul Ramada din vecinătate. În consecință, stilul anglo-american de organizare nu s-a întâlnit chiar dacă fanii au zăbovit în jurul centrului convenției pînă spre miezul nopții, în special după masa de duminică seara.

Nu a existat nici un bar dar de la un frigider de lângă masa SFCDNRW se servea bere, Coca, Fanta și apă minerală. A fost bine venit în arșiță. Pe timpul zilei, un bufet cu autoservire,

plasat la parter, servea prăjituri, salată, știulele, cartofi prăjiți, cafea și multă Coca și bere, la un preț mai apropiat unei cantine studențești decît unui hotel.

Invitații au fost: Katherine Kurtz și George Alec Effinger, articolele lor au fost în engleză, multe dintre celelalte materiale fiind în germană. Pe lângă fanii englezi, au mai participat și cei olandezi și belgieni.

Au fost expuse cîteva secțiuni transversale ale navelor spațiale realizate de fanii germani, utilizînd grafica pe calculator. Au meritat să fie văzute. Sper că o parte din acest material să fie prezentat și la „Interscion”. Tema convenției a fost mediul și ecologia. Pe lângă o expoziție de mediu au fost prezentate și articole. Engleza, limba invitaților, a fost utilizată la aceste expuneri, chiar și Katharina Steinmuller și Erik Simon au folosit-o, cu greutate, la prezentarea lucrărilor lor. Din păcate, Steinmuller a fost bolnav, s-a îngrijit să-și trimită discursul, dar n-a fost același lucru. Erik Simon a propus un joc deschis: o simulare a situației în care țițeiul și petrolul ar deveni combustibili ineficienți. A mers bine pe un grup mic – o repriză, o semigrupă – bine pregătit.

Săliile cu cărți au conținut standuri cu cărți în limba germană, de asemenea măfuri Star Trek și standuri RGP. Cărțile în limba engleză au putut fi obținute aît de la comercianții germani, cît și de la centru Fantasy, care și-a adus un stoc

bun de volume broșate. Multe cărți în engleză, ca de atfel și cele în limba germană, au ajuns în Olanda sau Belgia, deci și fanii germani și Centrul Fantasy au fost mulțumii de vînzare.

Am văzut suficiente fanzine (stilul continental) în vînzare, mai multe decît la alte congrese la care am mai fost în Germania.

Fanii se plîngea de calitatea inferioară a traducerilor de carte SF. Katherine Kurtz, de asemenea, ne-a arătat o carte a ei în care o pagină de reclamă pentru concentrat de supă a fost inserată în mijlocul textului, în aceeași grafică ca și cartea.

Tinerii fani ex-RDG au fost mai puțini, dar și mulți fani din zonele îndepărtate din Vest au absentat.

Tema ecologică a congresului și-ar fi avut locul aici, dar fandomul german pare s-o fi schimbat în timp ce-am fost plecată – și nu sînt obișnuită cu asta în Vest.

În 1991, fandomul german părea tînăr, erau și fani mai în vîrstă, dar ei apăreau mai rar. Ceva s-a schimbat. Da, fanii au cu trei ani mai mult – dar ei au adoptat, deasemeni, o generație mai bătrînă de critici și scriitori din RDG, lucru ce a influențat ambele părți. SF Days NRW vor să organizeze Euroconul din 1999. S-ar putea să merite să fie văzut...

Consemnat: Bridget Wilkinson (C)

Tradus: Marina Ivanov

Notă – Mulțumim lui Bridget Wilkinson pentru acordul de a reproduce acest articol apărut în FATW # 38

Prima expediție marțiană, spuse profesorul de istorie, cea care a urmat explorării preliminare cu astronave de recunoaștere neavînd decît un singur om la bord și care urmărea să stabilească o colonie permanentă pe planetă, a pus un mare număr de probleme. Una dintre cele mai stînjenitoare era: cîți bărbați și cîte femei trebuiau să plece într-o echipă de treizeci de persoane care își lua zborul către Marte?

Față de acest punct se confruntau trei teorii.

După prima, astronava trebuia să ducă 15 bărbați și 15 femei, dintre care, fără îndoială, cei mai mulți și-ar fi găsit cîte o pereche, dînd coloniei o pornire rapidă.

După a doua, ar fi trebuit să fie 25 de bărbați și 5 femei (cu toții dispuși să semneze o renunțare la orice pretenție de monogamie), din motivul că 5 femei puteau să satisfacă ușor 25 de bărbați, iar 25 de bărbați ar satisface 5 femei chiar și mai mult.

În sfîrșit, susținătorii celei de-a treia teorii au declarat că expediția ar trebui să fie compusă din 30 de bărbați, pentru că, în aceste condiții, bărbații s-ar putea concentra mai bine asupra sarcinilor care îi așteptau. În plus, de vreme ce o a doua navă interplanetară urma după vreun an, navă care ar putea conține mai ales femei, n-ar fi fost o privare prea crudă pentru bărbați să îndure celibatul pe această durată. Cu atît mai mult cu cît erau obișnuți; cele două școli de Cadeti Spațiali, una de bărbați și alta pentru femei, nu

Fredric BROWN

EXPERIENȚA

admiteau nici o excepție în ceea ce privește separarea sexelor.

Directorul Expedițiilor Interplanetare rezolvă cearta printr-un mijloc foarte expeditiv. El... Da, Miss Ambrose?” O fată, în clasă, ridicase mîna.

„Domnule profesor, această expediție era cea comandată de căpitanul Maxon? Cel care a fost numit Maxon Campionul? Puteți să ne spuneți de unde i-a ieșit această poreclă?”

– Ajung și acolo, Miss Ambrose. În clasele mai mici vi s-a povestit despre expediție, însă nu vi s-a povestit totul. Sunteți acum destul de mari ca să aflați.

„Directorul expedițiilor Interplanetare rezolvă disputa, tăie nodul gordian, anunțînd că membrii expediției vor fi aleși prin tragere la sorți, fără să se ia în considerație sexul, dintre elevii ultimului an din cele două academii spațiale. Nimeni nu se îndoia că era chiar el de partea celor care cereau 25 de bărbați și 5 femei, de vreme ce școala de băieți număra cinci sute de elevi, iar cea a fetelor abia o sută. Legea probabilităților spunea că proporția aleșilor urma să fie de 5 bărbați pentru o femeie.

„Numai că legea probabilităților nu se poate aplica la o situație anume. Și se întîmplă ca la loterie, să tragă biletul

cîștigător 29 de femei față de un singur bărbat.

„Toată lumea, cu excepția fericitelor cîștigătoare, bineînțeles, protestă cu vehemență, însă directorul a rămas neclintit; tragerea fusese cinstită și refuză să schimbe ceea ce fusese stabilit. Singura concepție destinată să îndulcească ranchiuna bărbaților a fost să-l numească pe Maxon, singurul bărbat, drept căpitan al echipajului. Astronava luă startul și călătoria a fost excelentă.

„Iar cînd a doua expediție debarcă pe Marte, găsi populația dublată. Exact dublată: fiecare femeie, membră a primei expediții, avea cîte un copil, iar una din ele născuse gemeni, ceea ce dădea un total de 30 de copii.

„Da, Miss Ambrose, văd că doriți să ridicați mîna, însă lăsați-mă să termin. Nu, nu este nimic senzational în ceea ce v-am spus pînă aici. Bineînțeles, ar putea gîndi că moralitatea nu-și are locul aici, dar nu este o faptă deosebită pentru un bărbat, dacă i se dă timp, să lase însărcinate 29 de femei.

„Porecla căpitanului Maxon vine din faptul că lucrările pentru cea de-a doua astronavă au mers mult mai repede decît se aștepta și că a doua expediție a ajuns nu după un an, ci numai după nouă luni și două zile.

„Această întrebare răspunde la întrebarea dumneavoastră, Miss Ambrose?”

**Traducere de
Mihai Samoilă**

Concurs JSF

Am aflat în sfârșit numele câștigătorilor concursului inițiat de JSF - Nicolae Mihai Pavelescu (București) - cu felicitări pentru bogatul material informativ de care dispune - și Aurelius Belei (Brăila) îi rugăm să ne contacteze.

Răspunsurile ultimei etape:

1. Zece din autorii debutanți de JSF care au confirmat ulterior - Aurelius Belei, Mihai Victor Stoica, Michael Hăulică, Cristinel Nedea, Ana Maria Negrilă, Sebastian Com, Ciprian Cîmpeanu, Lucian Dănilă, Florin Ursu, Costi Gurgu, Traian Bădulescu, Eduard Pandele etc

Supremația în materie de premii o deține - Sebastian Com, urmat de Don Simon și Aurelius Belei, iar la grafică - Ionuț Bănuță

2. JSF nu are decât trei premii - PloCon 1993, Premiul pentru cea mai importantă revistă acordat de Geovaly SRL și euROcon 1994.

3. Numere speciale și integrale: nr. 10 - Generația '90, nr. 17 - Asimov, 25 - cyberpunk, 30 - Stephen King, 35 - Gibson, 40 - Brussolo, 43 - Spinrad, 47 - Dan Merișca, 50 - Generația '90, 55 - Nemira, 60 - Vampiri, 65 - Ovidiu Bufnilă, 66 - Quo vadis?, 68 - Harlan Ellison, 69 - sex fiction, 70 - Mihail Grănescu, 71 - Super Nova, 72-73 - euROcon 1994, 74 - euROcon, 75 - Don Simon, 78 - Star Trek, 79 - Robert Bloch, 80 - Mike Conner, 83 - Atlantykron 1994.

O concluzie referitoare la top - despre Generația '90 fără comentarii, nr. scrisorilor - 53 fiind neconcludent, despre nr. speciale se pare - dar tot neconcludent - că valoarea acestora este ascendentă.

I. Publicații coordonate de dl Alexandru Mironov:

1. Almanahul „Anticipația” 1983 (apărut 1982); redactor coordonator;

Comentarii:

• „Alexandru Mironov ... reușește, zbătându-se și bătându-se în cel mai larg înțeles al cuvîntului, să contribuie decisiv la apariția Almanahului „Anticipația”, deși, printr-o ciudată opțiune personală, n-a reușit să se bucure „dinlăuntru” de existența lui” (Ioan Albescu, în *Almanahul „Anticipația”, 1990*, p. 65);

• Almanahul „Anticipația” a avut darul de a ține în viață, la noi, mișcarea SF. La apariția lui am contribuit nemijlocit și am forțat aprobarea lui, am făcut rost de hîrte, am și înjighebat primul almanah, după care, așa cum se întîmplă în viață, am fost îndepărtat de conducerea revistei, puneam în pericol veleitățile patronale și mecenale (am inventat cuvîntul) ale conducătorilor revistei. În consecință, la următoarele almanahuri, am fost doar colaborator ...” (Alexandru Mironov, din „interviul epistolar”, intitulat „Problematika SF”, consemnat de Mihail Grănescu, în *CPSF 495-496*, p. 3-5);

• La almanahurile „Anticipația” din anii 1985, 1986, 1987, dl A.M. apare menționat și în calitate de consultant

2. Revista „Quasar” (publicația FNTSF și ProConSF în asociație cu MTS), în calitate de președinte ProConSF (împreună cu Mihaela Muraru-Măndrea);

3. Suplimentul „Știință și Imaginație” al cotidianului „Dimineața” (împreună cu Laura Nani și Milica Vișan), care și-a încetat apariția după nr. 22 (1992);

4. Pagina „Lumea de mîine” din săptămînalul „Totuși iubirea” (1993)

5. Pagina „Știință SF” din fiecare sîmbătă a cotidianului „Curierul Național” (1994; împreună/alternativ cu Cristina Oroveanu);

6. Pină la îndepărtarea (?) sa de la revista „Știință și tehnică” (1993?) a coordonat rubrica SF la această revistă;

ANTOLOGII

• D-I A.M. a avut o contribuție decisivă la apariția a

două volume de proză SF de cenaclu (singurele în prezent la noi) care au promovat membrii cenaclului „Henri Coandă” din Craiova (al cărui fondator (12-13 august 1968) spiritual și organizator a fost):

1. „Întîmplări din veacul XXI”, Ed. Scrisul Românesc, 1974;

2. „Alte Întîmplări din veacul XXI”, Ed. Scrisul Românesc, 1977;

• Împreună cu diverși colaboratori (menționați mai jos între paranteze) a conceput și a publicat mai multe antologii de proză SF, care în perioadă 1983-1990, împreună cu Almanahul „Anticipația” au constituit principalele manifestări editoriale pentru promovarea literaturii SF în România:

3. „Alpha - o antologiea literaturii de anticipație românești”, Ed. Scrisul Românesc, 1993 (Ion Ilie Iosif, Radu Honga);

4. „Nici un zeu în Cosmos”, Ed. Politică, 1985, (Mihail Bădescu)

5. „O planetă numită ANTICIPAȚIE”, Ed. Junimea, 1985 (Dan Merișca)

6. „Povestiri despre invențiile mileniului III”, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1986 (Ion Ilie Iosif);

7. „Povestiri cibernetice”, Ed. Științifică și enciclopedică, 1986 (Mihail Bădescu);

8. „Cosmos XXI. Întîmplări dintr-un univers al păcii”, Ed. Politică, 1986 (George Veniamin)

9. „Cronici metagalactice”, Ed. Tehnică, 1990 (Ștefan Ghidoveanu);

10. „Cronici microelectronice”, Ed. Tehnică, 1990 (Mihail Bădescu, Ștefan Ghidoveanu);

Audio-Vizual

- a „trudit” din greu, alături de excelentul Dan Ursuleanu la emisiunea radio „Exploratorii lumii de mîine” (exprimare proprie, JSF nr. 14, pag. 7) și a colaborat la emisiunea Atenei Graur „Povești planetare” la Radio România Tineret;

- este coordonatorul emisiunilor TV: „Știință și imaginație” (cu o audiență de cca 5,9 milioane de telespectatori) și „Proiecte pentru lumea de mîine”;

DIVERSE

- a coordonat/colaborat la rubricile de SF, știință sau conexa la „Magazin”, „Argeș”, „Tomis”, „Contemporanul”, „Flacăra” ect și la diverse almanahuri;

- a publicat peste 200 de articole cu problematică SF;

- a publicat cărți de călătorii, popularizare a științei, cărți pentru copii

- a făcut parte din colectivul redacțional al revistei „Star-Trafic” (Craiova);

- face parte din colectivul de redacție al revistei RUFOR („Raport UFO România” - România UFO Report);

- a participat (mai puțin) în juriile unor concursuri cu problematică SF

- a fost și este animatorul și organizatorul a numeroase conferințe, simpozioane, festivaluri, ședințe de cenaclu etc. (la nivel național sau pe plan local)

- a susținut și susține în continuare sponsorizarea de către MTS în vederea apariției unor reviste și publicații CPSF - ANTICIPAȚIA, START 2001 etc.

II Autori promovați de dl Alexandru Mironov (între paranteze sînt menționate, pentru susținere, publicațiile coordonate de dl A.M. în care au apărut cu proze SF autorii respectivi)

1. Mihail Grănescu (AA 1983; antologiile 3,4,5,6,7,8);

2. Alexandru Ungureanu (AA 1983; antologiile 3,6,7);

3. Dănuț Ungureanu (antologiile 6,7, 8,10);

4. George Ceaușu (antologiile 3,4,7,8,9; „Quasar” - 1)

5. Dan Merișca (AA 1983; antologiile 3,4,9; „Quasar” -

1; „Știință și imaginație” - 9);

6. Lucian Merișca (AA 1983; antologia 5; „Quasar” - 1);

7. Ovidiu Bufnilă (AA 1983; antologiile 4,6,7,8; „

„Quasar” - 1; „Știință și imaginație” - 14,16,19);

8. Răzvan Hantoni (vici) („Știință și imaginație” - 16);

„Proiecte pentru lumea de mîine” al dl A.M.;

- Bogdan Nicolaev Ungureanu, 10 ani, premiul pentru debut la una din manifestările SF recente (v. JSF nr. 14, pag. 7)

- Adrian Luca, 16 ani, Brașov, invitatul dl A.M. la euROcon '94, Timișoara (v. „Curierul Național” nr. 896, 18 iunie 1994);

• După decembrie 1989, cu prilejul Convențiilor European de Science-Fiction la care a participat, dl A.M. a susținut și obținut acordarea de premii pentru SF-ul românesc (v. JSF nr 74);

• Alte exemple care atestă contribuția dl A.M. la promovarea în străinătate a tinerilor autori români și a SF-ului românesc:

- într-o scurtă notă biografică îl prezintă pe Mihail Grănescu în revista franceză „Antares” cu prilejul publicării prozel acestuia „Cîntecul Libelunglor”

- a publicat în revista franceză „Antares” și într-o revistă japoneză de SF un eseu despre noul SF românesc;

III Premii decernate dl A.M. Alexandru Mironov pentru activitatea de promovare a SF-ului:

1. Premiul pentru „Cel mai bun animator” la Consfătuirea Anuală a Cenaclurilor de Literatură și Artă de Anticipație Tehnico-Științifică, Timișoara, 28-30 sept. 1989;

2. Premiul special euROcon -1994, Timișoara, România, pentru sprijinul acordat organizării euROcon-ului;

3. Premiul pentru cea mai bună emisiune în audio-vizual: „Știință și Imaginație” ROMCON, 1992, Sîngeorzi Băi (indirect, ca realizator);

4. Premiul pentru cea mai bună emisiune de televiziune: „Știință și Imaginație”, ROMCON (PLOCON), 1993, Ploiești (indirect ca realizator);

Ca o recunoaștere a activității de promovare a SF-ului, domnul Alexandru Mironov:

- este membru de onoare a numeroase cenacluri SF din țară;

- A fost uns Director onorific al publicațiilor ANTICIPAȚIA (CPSF și almanah) pe post de clonă a lui Adrian ROGOZ (Ionuț Bănuță, JSF nr. 26, pag. 2) cu ocazia omagierii apariției celui de-al 500-lea număr al CPSF - ANTICIPAȚIA; într-un fel, această numire reprezintă și o reparație morală).

- a fost invitatul celui de-al 51-lea WorldCon (ConFrancisco), San Francisco, 1993, unde a condus cinci seminarii.

Acestea informații au fost preluate după scrierea domnului PAVELESCU Nicolae Mihail

Concurs JSF

etapă heroic-fantasy

1. Cine a fost și cum a murit „tăticul” lui Conan Barbarul?

2. Care este echivalentul valoric al romanului DUNE în planul literaturii fantasy.

3. Michael Moorcock - celebrul scriitor al new wave-ului britanic - a scris și heroic-fantasy. Care este numele personajului conceput ca o alternativă a lui Conan Barbarul și cum se numea sabia lui care se hrănea cu sufletele celor uciși?

Răspunsurile pină la data de 10 septembrie a.c.

File din istoria modernă a literaturii SF Anglo-Saxone

Nicolae C. ARITON

27 În luna mai a anului 1935, apare partea a doua a năuvelii *The Einstein express*, semnată de J. George Frederick. Dacă vă aduceți aminte, în prima parte, personajele principale, doi tineri inventatori și logodnica unuia dintre ei, se hotărăsc să verifice calitatea propriei invenții: un aparat care dematerializează/materializează și permite călătoria lucrurilor și ființelor cu viteza luminii.

Contrar așteptărilor, având în vedere prima parte a textului, care este o povestire de aventuri științifice, continuarea este o stranie reverie metafizică în care cititorii îi întâlnesc pe cei trei protagoniști sub forma de particule gânditoare dematerializate, traversând spațiul. Cei trei alcătuiesc o unitate asemănătoare cu cea a unui proton, a unui neutron și a unui electron. Cîteva aluzii de-a lungul textului îi fac pe cititori să înțeleagă ideea autorului asupra relațiilor dintre bărbat și femeie: pentru o stabilitate completă, acesta consideră ideală combinația dintre doi bărbați și o femeie. În timpul traversării spațiului, cei trei eroi intră în comunicație cu o entitate galactică inteligentă, care le explică că universul este o parte dintr-un atom care a explodat – explozia continuînd – de unde se poate desprinde ideea universului în expansiune. Și astfel, în acest spațiu sideral, cei trei prieteni, legați între ei ca elementele componente ale atomului, vor călători etern, fără nici o speranță de a se mai întoarce vreodată pe Pămîntul natal.

Tot în anul 1935, în *Astounding* apar nu mai puțin de șapte năuvelle semnate de același Stanley Weinbaum, publicat pentru prima dată în anul 1934, în paginile revistei *Wonder Stories*. Textele sale „prea fantastice” nu erau agreate de către redactorii șefi ai revistelor SF. În aceste condiții, tot F. Orlin Tremaine este acela care îl primește pe acest autor în echipa sa.

În paginile revistei *Astounding*, din această perioadă, este publicată o năuvelă reușită a lui Harry Bates, fostul redactor al revistei *Alas, Al Thinking*, avînd un subiect comparabil cu *Twilight*, semnat de Don A. Stuart: unul din contemporanii noștri este atras într-un foarte îndepărtat viitor pentru a asista la ultimile clipe ale umanității. În iulie 1935, fiul lui Old Faithful, N 775, aterizează pe Pămînt, fără nici un fel de probleme, dîndu-i ocazia lui Raymond Z. Gallun să-l aibă ca vedetă în *Astounding*, cu năuvela *The Son of old Faithful*. În

această perioadă, fii erau la modă, astfel numărul din august aduce în paginile sale pe *The son of Redmask*, de Nat Schachner, despre care am mai discutat. În același sumar, Jack Williamson ne oferă o năuvelă cu dimensiuni apreciabile, *The galactic circle*, care utilizează o idee interesantă: dacă spațiul este curb, și timpul este asemănător; în aceste condiții date vom participa alături de Dr Jarvis la o călătorie prin univers. Aceasta este posibilă grație imensei sale nave spațiale, construită dintr-un material care îi permite o expansiune infinită, care își încheie „drumul” de-a lungul curbei spațiale, în propria grădină, într-o tulpină de floare, chiar în momentul în care nava „inițială” se pregătea de decolare. Năuvela nu este interesantă numai prin ideea științifică dezvoltată, ci și prin autenticitatea sentimentelor zugrăvite de către Williamson. Astfel „trăirile” personajelor evoluează odată cu apropierea de către Pămînt, prin perspectiva amenințării cu moartea.

Numărul revistei *Astounding* din februarie 1936 a creat senzație printre fani. Mai precis datorită copertii care prezenta o scenă din romanul scurt al lui Howard Phillips Lovecraft, *At the Mountains of Madness*. Era pentru prima dată cînd un redactor șef de revistă îi acorda încrederea punîndu-i la dispoziție coperta pentru a-i ilustra textul. De exemplu, Farnsworth Wright, redactorul șef de la *Weird Tales* nu i-a acordat niciodată această onoare. Tremaine prezenta romanul lui Lovecraft în următorii termeni: „Consider acest roman ca o continuare a romanului lui Edgar Allan Poe, *The narrative of Arthur Gordon Pym*, și nu-l consider cu nimic mai prejos față de acesta. Jules Verne fusese de asemenea tentat să scrie o continuare la celebra operă a lui Poe, și a scris *Le sphinx des glaces*, dar romanul său este de-a dreptul mediocru în raport cu cel al lui Lovecraft. Niciodată acesta nu a reușit mai bine să prezinte oroarea produsă de „lucrurile” venite din alte lumisau alt timp.”

The cometeers, de Jack Williamson, debutează în numărul din mai 1936. Este continuarea mult așteptată de cititori a aventurilor legiunii spațiului și această space-operă nu i-a dezamăgit cu nimic pe admiratorii săi.

În luna iunie, Lovecraft publică *The shadow out of time*, o lungă năuvelă de aceeași calitate cu *At the mountains of madness*. Este povestea terifiantă a profesorului de economie politică N.W.

Peaslee, al cărui corp a fost locuit de-a lungul a cinci ani de către un membru al Big-Race, avînd puterea de a-și proiecta spiritul de-a lungul timpului. În această perioadă, Peaslee a locuit, la rîndul său, în corpul conic al ființei care îi luase în posesie corpul. Odată revenit la normal, Peaslee descoperă încet, încet amintirile existenței sale sub posesia lui Big-Race. O povestire 100% halucinantă.

În iulie 1936, Nat Schachner devine din nou vedeta revistei *Astounding* prin publicarea năuvelii *Pacifica*, în care tratează ideea foamei pe Pămînt, generată de suprapopulație. Textul este scris într-o manieră modernă anunțînd chiar „noul val” ce avea să vină însă mult mai tîrziu. Cu toate acestea nu a stîrnit nici un fel de interes la timpul respectiv.

Schachner a „întit” mult mai aproape de inima cititorilor în noiembrie 1936, cu *The eternal wanderer*. Un pămîntean rebel este condamnat de un cuceritor marțian de a se expune acțiunii unei arme terifiante: aceasta nu dezintegrează, ci disociază ființele în miliarde de particule proiectate pentru a traversa spațiul. Această pedeapsă este mai rea ca moartea deoarece fiecare particulă păstrează o anumită conștiință și marele merit al lui Schachner este acela că a reușit să creeze acest personaj disociat peste tot și nicăieri în spațiu.

Anul 1937 debutează, la *Astounding*, cu o copertă care prezenta un text de Chan Corbett, *Beyond infinity*. Acest Chan Corbett nu era altcineva decît pseudonimul lui Nat Schachner. Năuvela este plină de aventuri, bine scrisă, avînd în plus o doză de umor fin, care o făcea total diferită de „produsele” genului. Pămîntul fusese cucerit de către extraterestri, iar un savant, asistentul său și logodnica acestuia se dematerializează. Prin puterea gîndului, cei doi tineri creează un nou univers în care fac o singură greșală: nu prevăd că vor fi materializați sub forma unor amibe.

Același Schachner începea, în numărul din septembrie 1937, serialul său *Past, Present and future*, un ciclu de aventuri, pe un Pămînt al viitorului, a trei oameni veniți din epoci diferite: Kleon, un atenian din Grecia antică; Sam, un american contemporan și Beltan, un aristocrat din viitor.

Galactic patrol, de Elmer Smith, debutează în același număr, fiind urmarea mult așteptată, de unii dintre cititori, a *Triplantery*; continuare care nu a dezamăgit pe nimeni. În acest roman facem cunoștință cu Kimball Kinnison, un „lensman” care este stăpînul unei arme redutabile care îl face pârtaș la lupta care durează din adîncurile timpului, între Arisia și Eddore. *Galactic patrol* este considerată una din cele mai reușite space-operă și un roman pasionant. Din punct de vedere al continuității dramatice, romanul *First Lensman*, publicat direct în librărie în anul 1950, se intercalează între *Triplantery* și *Galactic Patrol*.

(va urma)

Don Simon

ȘI PAPUȘILE MOR

Pentru Raluca și Andreea,
pentru inocența lor.

spui seara rugăciunea)

copilăria. Vine vremea când uiți

(marea când ai văzut-o înflă oară, primul album cu timbre, zîmbetul părinților și ziua când au intrat în pămînt și s-au așternut frunzele peste mormintele lor și s-au vocat florile și buruienile le-au cuprins și tu te-ai maturizat și te-ai furat nolanul imposibilității în care trăiești)

ce sublimă este inocența. Dar niciodată (noptile când te-ai trezit tipind înspăimîntată, plină de sudoare și alergai pe un cîmp arid urmărită de monștri băloși și ciclopi și șerpi și tu fugeai în gol sau prea încet ca să scapi și ei se apropiu și-ți lîgeau cleios părul despletit și ție ți era scîrbă și frică și ai fi dorit să fie numai un vis și era un vis, dar tu nu erai conștientă de asta și nu vroiai să mori și strigai, însă din fundul gîtului leșea doar un șuierat slab, ca vocea foehnului, iar monștrii rîdeau (?) în urma ta și se crăpa pămîntul și negura întuneca zarea și tuna)

coșmarele. Este inevitabil să uiți

(cînd nu știai ce înseamnă ura, cînd te bătea grasul Demones, cînd plîngeai în pumni și lacrimile cădeau în praf, în acel praf în care a alergat cea mai frumoasă parte a vieții tale, cînd te întorceai cu genunchii juliți și te durea)

păpușile. Căci ele vor

(sta în debara și praful se va așeza peste părul lor nepleptănat și peste roșul lor din obraji pe care l-ai vopsit cu vîrfurile creionului mult în apă și l-ai întins cu degetul și nu vor plînge, căci n-au suflut și nu le vei mai face injecții și nu le vei mai opera, pentru că uitîndu-le, uiți și bolile lor închipuite și ele vor rămîne acolo în praf, în umbră, cu ochii holbați în întuneric, poate întristate, însă moarte, căci dacă le uiți, ele mor)

muri. Și vei uita

(cînd ziua ta era o sărbătoare, cînd suflai în lumînările anilor tăi trecuți și aplauzele și cîntecele de bucurie ale prietenilor și părinții cu grijile lor inutile, să-ți fie bine, să fii frumoasă, să nu bei apă rece cînd ești înflăcătată, să fii învelită cînd dormi, să înveți și să le depășești condiția. Să fie mîndri de tine și chipurile lor se vor șterge și le va înghiți uitarea și vor dispărea cu totul)

acei ani. Și nu vei mai tinji

(după înghețată, după păpușa care face pipi și trebuie să-i schimbi scutecele și s-o plepeni și s-o adormi în brațe și s-o învîlă cu dragostea ta)

să fii mare. Vei plînge

(cînd copiii nu te vor primi în jocul lor, cînd ți vor spune „Ciudată” și „Nebună” și tu vei ști că nu ești nici ciudată, nici nebună, dar nici ca ei, căci ceva se întîmplă cu tine, însă nu ști ce și nu ști să spui și ești neputincioasă și nici nu le mai spui nimic, însă te va durea că ei se joacă fără tine și tu vei sta lîngă tufe și te vei uita și-ți va plînge inima)

să-ți aduci aminte mai des. Și nu vei ști

(ce mult ai fost iubită și ce mult ai însemnat pentru părinți și cum se ascundeau puștii

prieteni de ceilalți, ca să nu fie luați în rîs, dar te lubeau și ți lubeau și tu)

cînd a trecut timpul.

Și te vei trezi

(și ei nu vor mai fi la căpătîiul tău nu te vor mai plictisi cu grija lor insistență și vei regreta că ei nu vor mai fi acolo și nimic nu va schimba realitatea dură și atunci neputința ta va fi și mai profundă și vei plînge, căci nu numai copiii plîng și vei muri încetul cu încetul și nici nu-ți vei da seama) mare. Și vei plînge, vei plînge, vei plînge ...

Dumnezeu știe cît vei plînge pînă ți se vor usca ochii. Numai să ai puterea (să mai sări o dată în șotron și liniile să nu-ți danseze în fața ochilor și să intri în cerc și să te întorci și mușchii să nu-ți tremure și să mai ai ambiție să fi prima, căci și ceilalți copii ar vrea să fie primii și vor asuda pentru asta, dar nu te vor urî dacă tu vei cîștiga și vei fi fericită și nu ți va păsa dacă în acea zi va ploua)

să plîngi. Să te descarci

(de fractali, de Cluca-scheletul, de frică și de imaginea dureroasă, aproape ștersă, dar vie încă, a serii cînd warriorul ți-a înfricoșat părinții și l-a ucis și ai plîns, dar ce mai conta plînsul cînd ei erau morți și cădeau lacrimile și erau neputincioase, iar Cluca-scheletul rîdea și-l călîntăneau dinți cînd rîdea și se vedea un bot de zămisitor)

de amintiri.

2. „Îmi dai mie guma ta?”

Și i-o dai, deși și-a pierdut savoarea și culoarea și fetița o întinde între degete și o miroase și o bagă în gură și rîde. Mulțumește cînd rîde. Dar numai tu știi. Și ai vrea

(însă vezi fractalul în spatele ei, ca o umbră, uriaș și amenințător, instrument de frică, cu dinți lungi și piliți și ochii roșii, incandescenti și-ți face semn să-l urmezi, iar tu ești înșepenită de uluire și spalmă)

să mergi acasă.

„Ce te holbezi la mine așa?”

(însă ea nu știe că ție ți-e frică și nici nu vede ce vezi tu, deși este altă de tare mirosul de putreziciune al fractalului, încît frunzele tufelor se crispează ca sub limbile focului)

„Ți-e rău?” se apleacă fetița peste tine, însă tu ești

(în lumea asta și warriorii se străpung între ei și les scîntel și sînge și pămîntul le suge și urlă copiii, iar casele parcă respiră și chicotesc în surdina, iar tu nu ști

încotro s-o apuci, unde este zarea în care să nu existe frica și unde este ușa prin care ai intrat și vocea lumii tale plere, „Ți-e rău?” se transformă în vînt și urlă vocalele și consoanele dionului și cad crăci mari din arbori de sequoia și stai lipită cu burta de pămînt și rochița ți s-a murdărit de noroi și te doare ceva, dar nu ști ce, pentru că durerea este atît de cumplită încît nu ști precis unde este)

departe.

„Ți-e rău?” aleargă peste pămîntul roșu și norii năvălesc bezmetici peste

(Danuba, apa rece și calmă, forțotind peste trupuri nevăzute și crăci rupte de furtuni și ceața se retrage și ți arată luna însingurată aîlmînd sub cer, buimacă și vestejită de cratere, dar și insula de unde se aud glasurile copiilor)

orizont. Și tu alergi

(ce rece este vîntul și stropii mari de ploale și fractalul te urmărește și te urmărește mirosul lui de holt și vomîți, dar alergi, căci el este în urma ta și vrea să te prindă și-ți zgîrie ceafa cu ghearele lui ascuțite și ți-e frică să te uiți peste umăr)

înebunită de spaimă. Și apa te primește

Lucian Dănilă - Mileniul III (Tulcea) -
Mențiune grafică - Atlantykrón '94

(și este vicleană și vrea să te tragă în adîncuri)

și te lași purtată de curent și rochița îți este numai zdrențe

(însă oricum nu ar fi putut să-ți țină de frig))

și-ți clănțănă dinții și înoți, Dumnezeu știe cum înoți dacă nu ai învățat și

(treci peste cloturi și ceva se freacă de tine și urli, căci nu vezi nimic în jur)

simți că te apropii de insulă și auzi strigătele clare ale copiilor, dar

(și ei este în urma ta și îi auzi răsuflarea și cum bate apa cu brațele și luna lese din cînd în cînd dintre nori și umple fața Danubei de sînge)

ești oboșită și abia mai ai puterea să dai din mîini și picioare și ți-e frică să încerci fundul apei, căci nu ști dacă vei mai ieși deasupra.

„Stuka! Stuka! Arză-te-ar focul!” urlă copiii și malul este aproape, dar nu ai brațe atît de lungi să

(prinzi mîinile lor întinse și să treci pe sub coroana copacilor)

atingi pămîntul și te scufunzi și nu mai ai puterea să lupți.

„Trezește-te, Viala! Trezește-te! Și fetița îți ține capul în încheietura cotului și-ți mîngîie obrații și plînge

(de ce o plînge?, doar nu pe ea o aleargă fractalul și nu ea are durerea)

încînd își ține guma între degete și cerul este limpede și este ziua.

Deschizi buimăcită ochii și te bucuri că lumea ta nu a murit, ca să n-o mai vezi. Te ridici și ești slabă

(abia te mai țin picioarele)

și fetița plînge lîngă tine și este desfigurată de frica singelui care i-a rămas în palme cînd ți-a ținut capul și se retrage înspăimîntată și-ți spune că nu se va mai juca cu tine și îți înfige guma în pumn și fuge

(și strigi după ea și-i promiți că i-o vei da pe Barbie, păpușa ta preferată, care face pipi și spune cîteva propoziții și că o să-i dai și coronița de orhidee și timbrul cu insula Bahamas)

fără să se uite înapoi.

Rămîi singură și mai tare te doare singurătatea decît te dor rănile din ceafă și mama aleargă spre tine și îngenunchează în praf și-ți cercetează zgîrieturile (urmele ghearelor fractalului)

și te întreabă cum te-ai rănit și îi spui că ai căzut, dar nu te crede și nici tu nu crezi (căci amintirea este așa de puternică!)

și mama plînge și te ia în brațe și te duce acasă, iar tata țipă la telefon să vină ambulanța și vine seara și ți-e frică să dormi.

3.

Ei nu sunt

(ca toți copiii și au gheare la picioare, încovolate, colorate în lucirea oțelului și au brațe păroase și au păr și pe abdomen și nu au haine și au coame roșcate și ochii mari zîmbesc prietenește)

supărăcioși. Și îi înveți jocul

(lar ei nu dau semne că nu ți-ar înțelege cuvintele și zîmbesc și mai frumos decît înainte) de-a ascunselea, iar ei rid

(și fug cînd tu începi să numeri și nu te poți abține să nu te uiți în urma lor cu coada ochiului și să-l vezi cum pivotează nebunește și ghearele îi se înfig în pămînt și-l aruncă în sus și pe lîngă el groapa crește netedă și adîncă, pînă le acoperă cliful de foc)

și bat din palme și atunci nu mai sunt urîți. Ție nu-ți rămîne decît

(să te prefaci că nu ai habar unde s-au ascuns)

să cauți gropile din spatetele tufelor și

să rizi cînd îi vezi și să îi ști cuprinși de emoție și să le duduie inima. Apoi, cînd ei învață meșteșugul ascunsului, își fac

(mai multe gropi, fiecare în parte și ți-e din ce în ce mai greu să-l găsești)

ascunzătorile tot mai departe, spre mijlocul insulei. Iar tu rătăcești printre copaci și auzi foșnetul ticălos al Danubei și motoarele warriorilor de pe malul celălalt. Iar dacă te uiți mai atentă

(poți vedea trupurile lor înspăimîntate și armele fantastice pe care le țin în pumni și nu au picioare și au bazinul împreunat cu oțelul „Kawasakî”-ului și sunt una cu motocicletele și țevile de eșapament sculpă scîntel și fum gros și ei urlă și-ți văd rochița fluturînd printre ierburile și trag în tine și scrișnesc copacii și se prăbușesc odată cu pămîntul scurmat de obuze și mai tare

Dana Chiorean - SFera (Brăila)

decît toți urlă Torguz și este cea mai puternică, cea mai urîtă și înspăimîntătoare ființă, „o să te îngrop, fetițol!” și are bale la gură și ochii îi strălucesc mai tare decît farurile de la „Kawasakî”

din nou te va cuprinde frica. Iar copiii

(vor ieși din ascunzători și pielea brațelor li se va întinde și oase noi vor crește sub ea și vor închipul aripi uriașe și vor zbura în întîmpinarea ta și nu te vor vedea de prima dată și te vor chema și va fi greu să le auzi chemarea în iadul sfîrmit de arme, însă îl vei vedea fluturînd pe sub coloanele de sequoia și vei alerga, dacă vei mai putea, și te vor lua în ghearele lor puternice)

vor fi de partea ta. Și cînd va veni liniștea îți vor povesti

(despre fractalul Stuka, despre goana lui dementă după o victimă în care să-și lase hormonii și să moară împăcat că va avea un urmaș și mai spun copiii cum își amputa fractalul degetele și țîțele și le învelea în foi de palan, cu speranța că vor veni păsările nopții și le vor fecunda și va apărea moștenitorul și cum au pîndit ei noaptea organele amputate și cum au ucis păsările cu praștile și cum urla Stuka cînd le găsea cu capetele terciute și degetele sau țîțele intrate în putrefacție și cum putea din ce în ce mai tare și cum și urmărea să îl violeze și nu putea – el umblau mereu în grup – și cum

nu mai putea să îl sperie și îl lăsau puterile)

cum să te aperi. Și vei sta cu el lîngă focuri, iar urlatul fractalului nu te va mai speria, căci nici pe ei nu-i mai sperie, iar warriorii vor pleca neputincioși, pentru că între ei și voi se tirăște Danuba și ea nu iartă, decît rareori. Și ea curge și nu-i pasă de nimic, iar luna este mai mare ca aseară. Și mai roșie.

4.

Ai vrea să porți rochița roz cu volănașe cînd vei ieși din spital și ai vrea

(să nu ți se mai facă injecții și doctorii să nu te mai pipăie ca pe un animal și să nu mai fie atîtea aparate în jur și atîta obscuritate, să nu mai fie somnul care te obosește și mai tare și ai vrea să-ți vezi părinții zîmbind lîngă patul tău din rezervă și să nu mai plîngi pe furiș, de parcă nu l-al vedea și nu le-al simți încordarea)

să treacă zilele cît mai repede. Ți-e dor de fetița care ți-a ținut capul cînd ți-a fost rău și ai uitat cum o cheamă și ai vrea să te împaci cu ea și te vei împăca, chiar dacă ți-o va cere pe Barbie. Și vei sări în șotron.

„Viala, o să-ți fie bine.” Și mîna lui te mîngîie și mîna ei te mîngîie și stau aplecați peste tine și sint copleșiți de tristețe și neputință și disperare. Și te iubesc, deși nu ți-o spun și ar vrea

(să-ți cumpere jocul cu figurine de ciocolată pe care ți-l dorești de atîta vreme și tata va munci în port și va căra sacii și-l va durea mijlocul și va fi nebunie în ochii lui, însă o va face, de-ar fi să pleznească, iar mama va avea grijă de tine și nu te va lăsa singură)

ca tu să-ți revii mai repede. Iar tu îți dorești

(să nu-ți mai amintești de Ciuca-scheletul cînd te întîmpină la trecerea DINCOLO și să nu mai vezi viermii-zămisliitori și desfrînarea copiilor mari ai insulei, dar ai vrea să nu uiți prietenii tăi de acolo și jocurile voastre și risul lor, mai ales risul lor)

să ieși mai repede. Nu aștepti decît să ți-o spună doctorii și să nu mai simți slăbiciunea. Iar mîinile sînt

(neputincioase, n-ai putea să ți o acadea între degete)

grele și stau înfipte în cearșaful orbitor de alb al spitalului și auzi mașinile urlînd dincolo de jaluzele și ploaia și este lumea ta.

Un, doi, trei ... Și șotronul sare odată cu tine și nu este nimeni să-ți aplaude măiestria. Ești singură și

(te cheamă copiii, zboară pe sub uriașii sequoia și miroase a primăvară și cerul este limpede, iar warriorii nu se aud)

tristă. Și fundul Danubei se luminează mai tare ca zarea și tu ieși pufnind deasupra apei, împrôscînd apa cu mîinile tale micuțe și nimeni nu te așteaptă

(deși ști că ei sînt în umbra Insulei)

de frica warriorilor și chiar auzi duduitul motoarelor și pe Torguz urlînd

(„o să te îngrop, fetițol!”)

spre tine. Și ți-ai legat-o pe Barbie de curea ca s-o arăți copiilor și cînd ajungi pe insulă fugi în umbra copacilor și ți ștergi părul și o piepteni și îi netezești scutecule. Și Barbie spune frumos: „mulțumesc, mamă” și tu ești fericită ca întîia oară cînd ți-a spus-o, iar Ciuca-scheletul va scriși lîngă tine încercînd să te sperie, iar tu vei ride și vei da cu noroi în el. Căci știi că nu este decît un bufon și încîntă copiii cu măsluirile lui. Iar el va fugi și va auzi motorul înecat al lui Torguz, intrat în Danuba pînă dincolo de axele roților cromate. Și va trage la întîmplare în cuprinsul insulei și crezi că ar fi în stare să treacă fluviul dacă ar afla că ești acolo. Dar

(stal ascunsă și ți-e frică și pentru tine și

pentru Barbie și pentru copii)

nu te vede. Și-ți pare bine că nu te vede și nici pe Barbie sau pe copii.

„Prostule! Torguz este un prost! Prostule!”

Și auzi vocea tipind

(pitigăiată și ascunsă și nici warriorul nu-și dă seama de unde vine și este furios și scanează tufele și copacii și strânge în pumnii arma)

dincolo de tine. Iar Torguz – „Kawasaki” urlă și înjură și motorul duduie și aruncă apă, iar Danuba tremură

(ce ar vrea să-l înghită!)

de enervare.

5.

Și te-au dus spre mijlocul insulei și ai văzut copiii mari destrăbălându-se și ai văzut

(când zămisliților picurau din boturile lor zeama afrodisiacă pe pulpele fetelor și băieții stăteau paralizați în larbă, așteptând ca viermii să plece și nu se puteau ridica și tremurau în convulsii)

rușinea. Iar copiii care te-au condus, stăteau lângă tine cu ochii holbați și mintea înecată în acele imagini și știau că va veni vremea să facă și ei la fel, ca rasa lor să nu piară.

Însă tu n-ai simțit nimic. Decît că nu înțelegeai ceea ce vedeai și totuși n-ai întrebat. Dar nici ei nu ți-au spus singuri. Și s-a luminat pădurea în spatele tău și ai știut că a venit vremea să te întorci în lumea ta.

Și mama stătea lângă tine și se uita la termometru și

(era noapte, se vedeau milioanele de stele și se auzea vîntul)

tata avea ochii tulburi de nesomn și vin.

Erau triști. Mai mereu sufereau

(cînd tu plecai acolo și nu puteau să te oprească și ți era milă de ei și nu vroiai să ți superi, dar nu te duceai de bună voie, ci se întimpla fără ca tu să-ți dorești și ți era teamă de fiecare dată)

din cauza ta.

Ce frumos a fost cînd te-au învățat să dansezi

(și tata te ținea în brațe și se rotea și se roteau și lucrurile din cameră, iar el te ținea atît de bine în brațe și mama rîdea și aplauda, iar muzica era în surdina și era sărbătoare)

vals! Tot mai ți mai amintești sunetele și amețea la învîrtiri prin cameră și scurta fericire.

6.

„Uite-așa se face” și copiii se aplecară

(să-ți vadă mîinile cum ți petrec scutecele și ești seriosă, așa cum a fost mama cînd ți-a arătat și nici tu n-ai fi știut dacă nu ți-ar fi arătat ea și Barbie scîncește pînă o termină de înfoltit)

peste tine și ar vrea și ei să aibă meșșugul tău, însă mîinile lor sînt prea mari și neîndeminate și au gheare lungi și ar zgîria păpușa și tu nu ști cum să-i refuzi, să nu-i jignești, noroc că ei nu insistă. Apoi le-o dai s-o țină în podul palmelor și s-o legene și vine

(mai bine veneau furtunile și monștrii și mai bine ți simțea înlîmă strînsă de spaimă și ți julea genunchii și tot mai bine era să te fi bătut grasul Demones)

fractalul Stuka și nu-l vezi decît cîteva clipe și o smulge pe Barbie din mîinile copiilor și se aruncă cu ea tot în Danuba.

Iar dincolo warriorul Torguz rîde și își ambalează demonic motorul și prinde păpușa aruncată spre el de fractal și apoi trage asupra lui și un torrent de apă se înalță și îl înghite pe Stuka.

Și tu și copiii stați și vă uitați pe apa încrețită de explozie și vedeți bucăți din fractal, ieșind una cîte una, agățîndu-se în rădăcinile malurilor. Dar nimeni nu știe

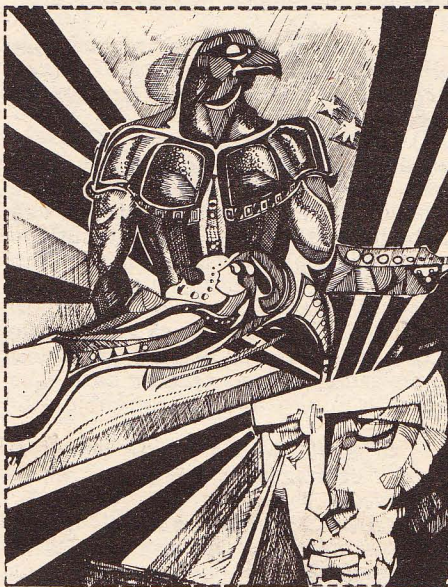
(cum l-a păcălit warriorul pe Stuka să fure păpușa)

ce să facă. Și toți plîng. Iar tu plîngi cel mai mult, căci Barbie era aproape totul pentru tine. Și

(Torguz rîde nebunește, „uite-ți fă jucăria”, motocicletă ți tale cuvintele, „hai să ți-o iei”, dar ele tot ajung, așa fragmentate, însă amenințătoare și – „hai fă să ți-o iei” – străpuzite)

suferi și nimeni nu știe cît poți suferi, iar cînd iese luna

(tot mai plîngi și copiii stau resemnați, cu

Dana Chiorean - SFera (Brăila) - Premiul I grafică - Atlantykon '94

capetele în pămînt și au ochii vinovați și ar vrea să-ți spună ce rău le pare)

încă mai suferi. Și Dumnezeu știe de cîte mii de ori va trebui să mai răsără luna pînă ce tu vei uita suferința și mai ales pe Barbie. Iar dacă vei reuși vreodată s-o uiți, atunci ea va muri cu adevărat.

7.

Putea să nu plouă în acea noapte. Dar (se auzea motocicletă „Kawasaki” și urletul „unde ești curvo?” și tu nu știai ce înseamnă „curvă”, dar nici nu te gîndeai la Torguz, căci nu puteai să suferi despărțirea de Barbie și copiii trăgeau de tine încercînd să te oprească, însă tu tot te-ai aruncat în Danuba și ochii ca niște faruri ai warriorului te-au fixat)

ploua. Și era frig și te dureau mînuțele de atîta înotat și malul parcă nu se mai apropia și era lumină

(căci nu-și luase ochii de pe tine și ai auzit motorul accelerînd și vîltoarea apei, ca și cînd Torguz s-ar fi întors să între după tine și fundul Danubei se lumina și se apropia warriorul și poarta era liberă și te puteai întoarce și poate Barbie era acasă)

în jurul tău. Iar cînd nu ai mai putut să înoți, te-ai lăsat cuprinsă de valuri și ele te-au înghițit în burta lor lichidă și te-au tîrît spre poarta dintre lumi.

Dar nu puteai să scapi de zgomotul motorului nici sub apă, deși nu-ți mai dădeai seama precis ce se întîmplă și gîndul că el te-ar putea urma te-a umplut de frică. Și ai încercat

să ajungi deasupra apei, dar mîinile ți erau prea slabe ca să mai suporti efortul și poarta luminoasă te aspira tot mai tare.

8. „Curvo! Curvo!”

(și motoarele dudui sub presiunea pistoanelor și mări de fum albastru și miros de benzină și ochii warriorului însoțindu-te pe strada ta, în lumea ta, nu putea fi adevărat și te împiedica și era obosită și tata ți alerga în întîmpinare și vedeai uluirea și spalma din ochii lui și plămînil nu-ți mai suportau aerul intrat în doze prea mici și ai fi vrut să simți brațele lui puternice și să fi purtată pe sus, ca atunci la vals, să fie un vis)

Uriașa „Kawasaki” mugea în spatele tău și lumea sărea în lături

(și se răsturnaseră coșurile cu fructe și copiii vedeau warriorul și tipau ascuțit, „ah, așa vă trebuie dacă nu m-ați crezut!” și tu fugeai și parcă distanța nu mai scădea între tine și tata și el ținea o piatră mare în mînă, de parcă nu și-ar fi dat seama ce inutilă este în fața perfidiei warriorului)

înpăimîntată.

Ce poți face dacă vezi

(că tata nu se mișcă din mijlocul drumului și warriorul l-au înghețat degetele pe ogive și rînjește și ochii luminează strada mai tare ca în mijlocul zilei)

că răsufli în ceafa ta?

„Fugi, tată! Fugi!”

(și parcă tu nu ești în pericol, însă ești obișnuită și nu vezi moartea întîia dată așa cum o vede el și aleargă și mama pe lîngă tufe, papucii ți sar din picioare și urlă și l se vîd pulpele puternice și nu-l mai pasă de nimic)

„Fugiți!”

(și nu te ajută vocea și warriorul rîde și arma bubuie în strada îngustă și se aud sirenele poliției)

Dar

(bucățile de carne arsă sîrîie în mijlocul drumului și tata și-a înfipt ochii în cer și l s-a desfigurat fața și trupul și sîngele l se scurge în nisip și a murit, blestematul și a murit și te-a lăsat, iar mama te-a lăsat și ea și stă chirclită, ținîndu-și intestinele în palme)

tu alergi și polițiștii

(stau ascunși în spatele mașinilor și trag ca la țîntă și puțin ți pasă warriorului de gloanțele lor, deși are fața și gîtul și pieptul numai găuri)

trag pe lîngă tine și

(bubule rezervoarul de „Kawasaki” și miroase a benzină arsă și Torguz rîde învăluit de flăcări și dogoarea ți arde părul și sprîncelele)

văd și ei poarta așa cum o vezi și tu și Torguz și oamenii încereniți de frică pe asfaltul încins. Iar warriorul dispare prin ea și

(parcă auzi sîrîitul flăcării în apele Danubei și vrei ca Torguz să fi murit, căci el ți-a omorît părinții și dacă există Dumnezeu, așa ar fi drept, să fi rămas pe fundul Danubei și trupul lui să fie ars de diavoli în cazanele cu smoală și purgatoriu lui să fie mai lung decît al tuturor oamenilor la un loc)

dispare și poarta, iar polițiștii stau

(cu armele încă fumegînd)

încereniți și se uită și se uită și oamenii și nimeni nu știe ce s-a întîmplat. În afară de tine.

Iar ei zac în praf, în un, doi, trei-lu șotronului și

(te-ai maturizat și ce nedrept ți se pare că te-ai maturizat dintr-o dată și ei sînt morți, iar ție ți vine să plîngi, dar tot sperî că ți vei vedea ridicîndu-se)

se aud sirenele ambulanțelor și ai pierdut totul deodată. Pe tata, pe mama și pe Barbie. Și așa s-a sfîrșit copilăria ta.

Dan Popescu

Cu pași mici pe-o curbă deschisă (2)

ROMCON-ul a fost și va fi mereu un nexus al fanilor mai mult sau mai puțin creativi, un nod spațio-temporal al evaluărilor.

Și pentru că am auzit că se pune de un nou ROMCON, și pentru că nu am perceput nici un fel de reacții la precedentii „pași mici” (din JSF 71), și pentru că ROMCON-ul este prin tradiție și prin caracterul lui național - o instituție informală fundamentală pentru fandomul românesc, mi-am zis că merită să formulez întrebări asupra organizării și funcționării lui și să propun unele soluții.

Cu alți termeni, problema actuală este de definire mai precisă a sistemului deschis constituit de fandom și de activitățile lui, de clarificare a relațiilor funcționale interne și cu exteriorul, definire și clarificări fără de care nu poate exista evoluție (sau dacă ar exista totuși, s-ar face cu o risipă de energie și de timp greu de acceptat).

Voi începe cu modul de evaluare a activităților, urmînd ca în articolele ce vor urma să mă refer la o propunere de „ghid pentru organizatori” și la strategia de viitor. Și toate acestea pentru a înlătura „ceața” ce plutește peste și în fandom.

În anii precedenți evaluările s-au concretizat în următoarele premii:

1992:

cel mai bun scriitor: Romulus Bărbulescu-George Anania

cel mai bun artist: Ionuț Bănuță

cea mai bună editură: Nemira

cea mai bună revistă: Nautikus

cel mai bun fanzin: Nova 5,5 și Brain (la egalitate)

cel mai bun promotor: Sorin Repanovici

cea mai bună emisiune audio-video: „Exploratorii lumii de mine” și „Știință și imaginație”, la egalitate

premiu de încurajare: Cotizo Draia

1993:

cea mai bună povestire: „Josif” de Adrian Preda

cel mai bun roman: „Jazzonia” de Ovidiu Buftilă

cea mai bună povestire străină: „Sara” de W. J. Williams

cel mai bun roman străin: „Dune” de Frank Herbert

cel mai bun artist: Mihai Ciocchia

cea mai bună editură: Nemira

cea mai bună revistă: Jurnalul SF

cel mai bun fanzin: String

cel mai bun promotor: Dan Tărăcilă

cea mai bună emisiune radio: „Exploratorii lumii de mine”

cea mai bună emisiune video: „Știință și imaginație”

CE SE POATE OBSERVA:

1) s-au modificat categoriile de premiere

2) o să ne plictisim citind în anii ce vor urma, la „Cea mai bună editură”, numele Nemirei

3) cei mai buni promotori, adică oamenii care fac publicitate, au fost de fapt organizatori, unul de tabără, altul de convenție, ambele organizări avînd defecte, ambele organizări fiind orientate spre fandom și nu înspre exteriorul lui.

4) s-au premiat texte străine și am mari îndoieli asupra utilității acestor premii

5) emisiunile audio și video nu au avut concurent

6) lipsesc premile frecvent acordate în alte țări, pentru „activitatea de-o viață”.

Ce nu se poate observa din aceste liste și riscă să se piardă din memorie:

- concurenții la fiecare categorie;
- numărul de voturi pe baza cărora s-au acordat premiile (în 1992 din cei peste 100 de participanți au votat numai 40 - 45 și a fost astfel posibil ca gălățenii și brașovenii să-și autopremieze fanzinele);

- selectarea și premiarea s-au făcut în pripă și la inițiativa unui grup restrîns de fani (ceea ce a permis apariția a nenumărate birfe);

- nu s-a acceptat ideea de a nu da premiu decît dacă ai cui sau pentru ce (și poate de aici, din adaptarea premiilor la situațiile de moment, au apărut inconsecvențele la categoriile de Premii)

Din aceste observații se pot ușor concluziona principiile noi, strict necesare reordonării activităților fandomului:

1) să fie stabilite categoriile de premii comparabile cu alte țări adică: cel mai bun roman, cea mai bună nuvelă, cea mai bună povestire, cel mai bun artist plastic, cea mai bună revistă profesionistă (făcută pe baze comerciale), cel mai bun fanzin (decî un fel de revistă pe baze ne-comerciale), cel mai bun promotor, cel mai bun show audio/video. Cu precizările că autorul este cel ce-și va categorisi textul drept nuvelă sau povestire, în scopul practic de a evita discuțiile inutile asupra dimensiunilor textelor.

2) să se stabilească o serie de criterii precise, de bază, pentru evaluările în cadrul fiecărei categorii.

3) să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor sau instituția. De ce să fie premiată emisiunea și nu redactorul ei, editura și nu editorul? Iar la editură pe ce baze se alege cea mai bună? Doar pe cantitate? Premiul succesul afacerii sau...

4) să se evalueze activitățile anului calendaristic, deci din ianuarie pînă în decembrie. Aceasta ar da timp pentru organizarea preselecțiilor, pentru alegerea juriilor, și ar permite desfășurarea ROMCON-ului și în alte anotimpuri decît toamna/iarna. Plus posibilitatea cuplării ei cu diverse manifestări regionale (avantaje financiare!)

5) votarea să se facă pe buletine semnate (pentru a se evita autopromovarea) iar aceste buletine să poată fi completate și de cei care din diverse motive nu pot fi prezenți la convenție.

6) să se acorde premii doar la categoriile unde există măcar doi concurenți (știu precis că voi fi înjurat pentru ideea asta dar acest principiu este necesar)

Michael Porter, economist, scria că țările cu o concurență internă puternică (ceea ce înseamnă motivații și criterii de evaluare clare) au mai mari șanse de cîștig în competiția cu celelalte state. Și nu-i așa că v-ar place să facem să dispară impresia de adunătură de tipi care n-au ce face și se premiază între ei? Sau, peste cîțiva ani SF-ul să poată emite opinii, critici și aprecieri asupra mainstreamului, toate cu greutatea indusă de competență?

Ilulian Dorobanțu - Quo Vadis? Ploiești - debut

PERLE DIN CONCURSUL MARE:

-înota cu mișcări continue de felină;
-alerg pe lîngă deșert;
-e ca un gîndac răsturnat pe spate cu un pui de vampir ascuns sub carcasă;
- lucrurile au decurs normal pînă acum, adică nu s-a întîmplat nimic;
--razele soarelui aveau o roșeață feciorelnică;
-arăta jalnic, se putea să fie chiar mort;
-extraterestrîi ăștia nu erau violenți, ci niște ființe liniștite care vor stăpîni pămîntul, sau cel puțin îl vor anexa;
-e scîrbos de toamnă;
-crengile priveau cu nepăsare, ele nu cădeau toamna;
-norii erau negri și urîți ca niște porci ce se tăvăliseră în noroaie și apoi zburaseră, murdărind cu ființa lor lumina zilei;
-sufletele ar trebui să fie ca berzele - să aducă prunci, iar toamna să plece în Egipt;

ZUONURI

- **Norman Spinrad** are de gînd să achiziționeze o casă în Delta și alta în București, pentru că are de gînd să petreacă mai mult timp în România. Oare ce-i place mai mult: peisajul, prețurile, adorația băștinașilor sau tranziția?

- **Roberto Quaglia** ar dori să se împămîntenească

aici, să ia o fată sănătoasă, de-a noastră, din popor și să se alăture lui Norman Spinrad. Se pare că, în Italia, Sf-ul este foarte masculin, ba chiar un pic homosexual, după spusele scriitorului;
- Din motive obiective **Asociația Quo vadis?** a hotărît schimbarea numelui în **Kyga?**

BirfPress

A. Nicolau, Roberto Quaglia și Pompilian Tofilesco - păstrînd nostalgia Italiei, dar fiind de acord că "Vedi România et poi morire".

Din acel Clindar care pășise pe Pământ, înaltă dimineață, cu trei milioane de ani în urmă, nu mai rămăsese nici un singur atom; căci trupul, uzat și reconstruit de nenumărate ori, nu reprezenta mai mult decât un înveliș temporar pentru inteligența iscoditoare pe care o adăpostea. Fusese remodelat în multe forme stranii, pentru misiuni neobișnuite, dar întotdeauna se reînnoșea la aspectul său umanoid, de bază.

Cît despre amintirile faptelor și emoțiilor celor trei milioane de ani, petrecuți pe mai mult de o mie de lumi, nici cel mai eficient sistem de memorizare, nu ar fi putut să le cuprindă pe toate într-un singur creier. Erau însă disponibile în orice moment, stocate în imensul depozit de memorie ce înconjura planeta. Ori de cîte ori dorea, Clindar putea reîtraî, într-o deplină reevocare, orice porțiune a trecutului său. Putea să revadă o floare sau o insectă asupra căreia privirea sa poposisese o clipă, cu zeci de mii de ani în urmă, să audă glasurile creaturilor dispărute de milenii, să simtă miresmele lumilor mistuite de multă vreme în rugurile funerare ale propriilor sori. Nimic nu era pierdut pentru el – dacă dorea să-și amintească.

Așa că atunci cînd primise semnalul, în timp ce nava de aur era pregătită pentru călătorie, se dusesse în Palatul Trecutului și lăsase străvechile-i amintiri să se reverse înapoi în memorie. Acum i se părea că doar ieri – nu cu trei milioane de ani în urmă – vinase cu oamenii-maimuță și îi arătase Lunatecului cum să aleagă pietrele ce puteau fi folosite drept cuțite.

„Sînt treji”, rosti o voce molcomă în adîncurile creierului său. „Se mișcă prin navă”.

Era bine, cel puțin erau în viață. Primul raport al robotului indicase o navă a morților, și trecuse timp pînă ce adevărul ieșise la iveală. Va fi o surpriză pentru oaspeții, gîndi Clindar, să se trezească atît de departe de casă și spera că vor aprecia aceasta. Erau puține lucrurile pe care nemuritorii le apreciau și trebuiau mai mult decât surpriza; „cînd nu va mai rămîne nimic surprinzător în univers, se va putea muri” – obișnuiau să spună.

Mergera prin peisajul variat al micii lumi, savurînd momentul, căci fiecare din aceste întîlniri era unică și fiecare contribuia cu ceva nou la aspectul și scopul vieții sale. Deși singur pe stîncă plutitoare, nenumărate miliarde de entități priveau prin ochii săi și îi împărțeau senzațiile, și încă multe alte miliarde o vor face în vremurile ce vor urma; cele mai multe vor fi avînd aproximativ aceeași formă, fiindcă aceasta era o întîlnire care interesa mai ales acele inteligențe ce puteau fi numite umanoide. Dar nu vor fi puține creaturile mult mai stranii, și multe dintre ele se numărau printre prietenii săi. Către toți acești spectatori de multiple forme transmise un salut glumeț – o infinit de complexă și subtilă variantă a butadei universale, ce se poate traduce brut prin cuvintele: „Știu, toți umanoizii arătăm la fel – însă eu sînt cel perfect”.

Monolitul ceresc nu era singura casă a lui Clindar, dar pe aceasta o îndrăgea cel mai mult, căci era plină de amintiri ce nu necesitau reînvierea în Palatul Trecutului. Locuise pe ea cu treizeci de mii de ani în

urmă, împreună cu un grup de prieteni dispersați prin Galaxie după aceea, iar efluviile acelor zile încă mai stăruiau, ca o blîndă mîngiere a zorilor eterne.

Și pentru că se afla departe de zdrobitorul impact al marilor centre de civilizație, constituia un loc perfect de întîmpinare și liniștire a vizitatorilor speriați sau nervoși. Aceștia puteau fi impresionați, dar nu

diferite, conviețuiau acolo privindu-se poficios, dar învățaseră dintr-o amară experiență că biochimia lor avea un înalt grad de incompatibilitate.

Privea încă în bazin, cînd zări umbra navei de aur trecînd peste el și îndreptîndu-se spre platoul de la capătul stîncii. Ridicîndu-și ochii, o văzu opriindu-se în aer, dematerializîndu-și secțiunea centrală și eliberînd încărcătura pe care o transportase peste ani lumină.

Artefactul strălucitor de metal și plastic care cobora în focarul abia vizibil al cîmpului de forță, nu părea mai primitiv decît cele mai multe cosmonave din prima generație. Cînd atinse suprafața rocii, cîmpul ce îl susținea dispăru și nava de aur se îndepărtă pentru a fi gata din nou peste o sută de ani, sau peste o mie, după cum va fi necesar.

Prima astronavă de pe Pământ sosise. De ce, se întrebă, le trebuise atît de mult timp?

▲▲▲

Clindar stătea, în întregime vizibil, la capătul scării largi ce cobora pînă la platforma de debarcare. Era dificil, gîndi, să se poată imagina – un contrast mai izbitor decît cel dintre cele două nave aflate acolo. Noua sosită era uriașă și greoaie, acoperită cu componente de echipament grosolane, pîrînd să fi fost fixate pe ea ca elemente ulterioare construcției. Propriul său vehicol, odihnindu-se la o sută de pași mai departe, era

doar o fracțiune din aceasta și forma sa suplă, de proiectil alungit, era însăși întru chiparea vitezei și puterii. Chiar în repaos părea gata să se avînte spre stele.

Oaspeții nu puteau să nu îl observe și să nu se mire, în van, de forța ce-l propulsa în văzduh. Pentru oricare călător spațial curios constituia de la bun început o provocare – și o momeală.

Îl vazuseră. Se zăreau, prin ferestrele navei, gesticulînd; își putea imagina foarte clar surpriza lor. Veniseră tot acest drum – de acum trebuiau să realizeze că erau în alt sistem solar – și se așteptau să întîlnească fantasticele creaturi ale unei evoluții străine. Ceva atît de evident uman ca sine putea fi ultimul lucru pe care l-ar fi anticipat.

Oncum vor avea partea lor de straneități la timpul potrivit, dacă mințile lor vor putea face față. O avanpremieră era aici, în linia de capete ciclopice care flancau scările. Deși nu întîlneau două la fel, erau toate aproximativ umane, și bazate pe realitate. Unele nu aveau ochi, altele aveau patru; unele aveau guri sau nări, altele nu; unele posedau senzori pentru o bandă largă de radiații altele nu percepeau altceva decît lumina obișnuită.

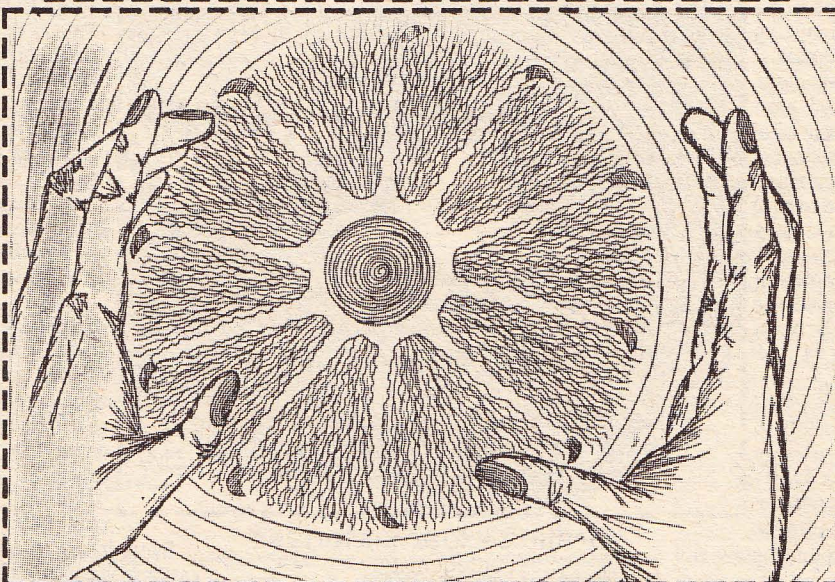
Fusese un timp cînd multe din ele i se păruseră urîte și chiar respingătoare, dar acum îi erau atît de perfect familiare încît uneori găsea că era greu să-și aducă aminte care dintre ele i se păruse hidos. După ce străbătuse mii de lumi, nimic străin nu îi mai apărea neuman.

Începu să coboare încet, pe lingă capetele grave ale prietenilor săi nemîșcați și tăcuți. Chipurile înrămate de ferestrele navei stăteau la fel de nemîșcate, privindu-l. Nu aveau cum să ghicească de cîte mii de ori erau depășiți numeric și cît de mulți ochi îi priveau prin ai săi.

Ajunse la piciorul scării și începu să se

Arthur C. CLARKE

REÎNTÎLNIREA

Grafică - debut - Oana Manasii

covârșiți, amețiți dar nu alarmați. Văzîndu-l doar pe Clindar, nu se temeau de forțele și potențialele concentrate în el; puteau afla de acestea cînd ar fi fost mai pregătiți, sau niciodată.

Fața superioară a marii stînci era împărțită în trei nivele, cu vila la cel mai înalt capăt și cu șorțul neted al platoului de asolizare la cel mai coborît. Între acestea, și ocupînd mai mult de jumătate din suprafața totală, se găseau pașiștile și bazinele și împrejurimile și pîlcurile de copaci printre care Clindar presărase suvenirurile a mii de lumi și sute de civilizații. Forța de muncă necesară menținerii în condiții ireproșabile a acestor frumuseți născute în cer, nu se afla nicăieri la vedere. Animalelor simple și mașinilor mult mai complexe ce le supravegheau li se ordonase să rămînă ascunse pînă cînd întîlnirea va lua sfîrșit. Mîncătorul-de-larbă și Doborîtorul-de-copaci, deși total inofensivi, puteau provoca o spaimă cumplită ființelor care i-ar fi întîlnit fără o pregătire prealabilă. Și deoarece tuturor civilizațiilor le plac covoarele zburătoare, singurele animale vizibile acum pe suprafața stîncii erau două creaturi colorate strălucitor, ce filiau de jur împrejurul său, emîtînd un murmur slab, muzical. Pentru moment le îndepărtă cu un gest și ele ondulară dispărînd în copaci.

Clindar nu se grăbea niciodată, exceptînd situațiile cînd era absolut esențial, graba fiind un semn al imaturității – și mortalității.

Poposi pentru un lung răstimp lingă bazinul din inima lumii sale, privind oglinda lichidă ce reflecta cerul de deasupra și reverbera oceanul de dedesubt. Era foarte mîndru de micul lac – rezultatul unui experiment ce durase cîteva mii de ani pînă se desăvîrșise. Șase specii de pești, de pe șase planete

deplaseze de-a curmezișul multicolorei tapiserii de mușchi ce acoperea platforma de debarcare. Cu fiecare pas, mici valuri de culoare se unduiau peste covorul viu, sensibil, amestecându-se și fuzionând în complexe figuri de interferență ce păleau încet, pierzându-se în depărtare.

Clindar merse printre desenele dăntuitoare ale valurilor create de tălpile sale, pînă cînd se află la mai puțin de patruzeci de pași de navă; acum ocupanții acesteia puteau să-l vadă și ei la fel de clar. Se opri și își ridică minile în gestul care, de la un capăt la celălalt al universului, proclama: „Nu sînt înarmat – Am intenții pașnice”. Apoi așteptă.

Nu credea că avea să aștepte prea mult – probabil cîteva ore, sigur nu mai mult de cîteva zile. Ar fi trebuit să fie emoționați și curioși, și deși prevăzători, vor fi fiind destul de inteligenți ca să realizeze că erau complet în puterea sa. Dacă ar fi dorit să le facă vreun rău, subrezii pereți ai construcției lor nu le puteau oferi nici un fel de protecție.

Deja – atît de curînd! – unul dintre ei dispăru din fereastră, îndreptîndu-se spre interiorul navei. Ceilalți continuau să privească manevrîndu-și instrumentele și discutînd. Aveau un fel de dispozitiv de înregistrare îndreptat spre el; nu își putea aminti nici o rasă care omisese să facă aceasta.

O ușă se deschise într-una din laturi. Greoaie și stîngace în costumul protector, o ființă stătea la intrare ținînd în mîini un pachet mare, plat. Fără îndoială aceste creaturi șiau că puteau respira atmosfera, dar erau de asemenea conștiente de pericolul contaminării. Acționau cu precauție și îi aprobă.

Ființa păși pe mușchi și se opri pentru un moment, tulburată de frumusețea valurilor ce i se nășteau sub tălpi. Apoi privi în sus spre Clindar și ridică pachetul. După un moment de ezitare, înainte.

Încet, prevăzător, hominidul venea spre el, părăsind adăpostul grotei sale metalice. Clindar rămase nemișcat, relaxat dar atent, reamintindu-și multe întîlniri de pe multe alte lumi.

Ajunsă doar la cîteva pași distanță, creatura se opri și întinse încet o mîină cu palma deschisă. Astfel, gîndi Clindar, se salută între ei; gestul era unul comun printre bipede, îl întîlnise deseori. Întinse la rîndul său propria-i mîină.

Degete subțiri, lipsite de unghii, cuprinsă mînușa flexibilă, întîlnindu-se peste ani-lumină și ere. Ochii amîndurora se închiseră, ca și cum spiritele pe care le reflectau ar fi depășit intermediul vorbirii. Apoi hominidul își coborî privirea și îi întinse pachetul.

Acesta consta din duzini de foi foarte subțiri, dintr-un material ușor, tare, acoperite cu gravuri și desene. Primul era o diagramă astronomică simplă, evident a sistemului planetar din care venea ființa. Săgeți indicau vehement a treia planetă numărînd dinspre steaua centrală.

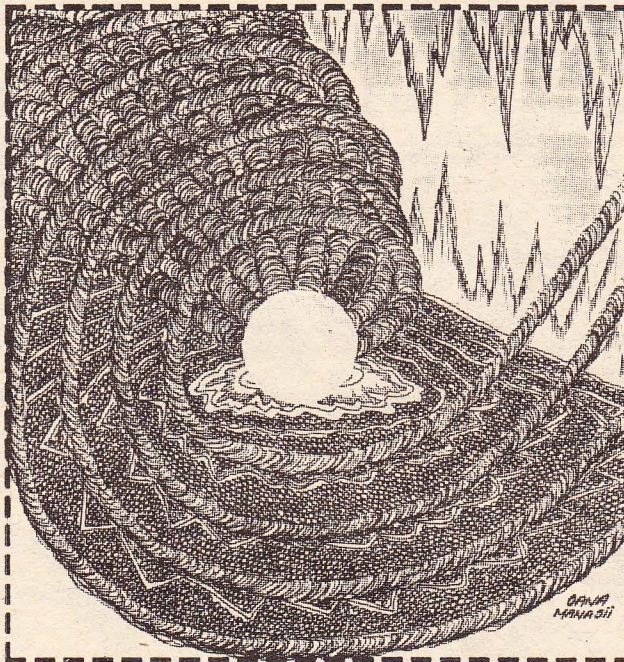
Clindar întoarse pagina. Acolo, minunat executate într-o tehnică de aparență tridimensională, erau imagini ale unui glob văzut din spațiu; și recunoscîndă continentele.

Arătă spre sine, apoi spre inima Africii. Era uluit vizitatorul? Nu putea ști, este imposibil să judeci reacțiile altui hominid pînă cînd nu-l cunoști îndeaproape; expresiile unor emoții de bază ca frica și ostilitatea sînt aproape în întregime arbitrare, diferînd de la specie la specie.

Uitînd, pentru un moment de vizitator privi familiarul triunghi teșit a cărui formă se modificase atît de puțin în cele trei milioane de ani. Dar totul în acel

triunghi – animalele și plantele pe care le cunoscuse odinioară și probabil climatul și topografia de amănunt a solului – se vor fi schimbat pînă aproape de nerecunoscut.

Iar aceste creaturi se transformaseră din sălbătici flămînzii care fuseseră strămoșii lor. Cine ar fi putut visa că fiii Lunatecului vor ajunge atît de departe; deși văzuse aceasta petrecîndu-se de atîtea ori în trecut,

Grafică - Oana Manasii

întotdeauna, i se păruse un miracol.

Unele civilizații erau incredibil de ignorante în privința propriului lor trecut; Clindar se întreba dacă aceștia vor fi avînd vreo părere despre drumul parcurs de la peșteră la nava spațială. Desigur, nu puteau ghici cele ce vor urma. Făcuseră primii pași șovăitori spre stele – dar libertatea spațiului era numai un simbol, nu întotdeauna bine definit, accesibil unui anume nivel de înțelegere. Fuseseră mulți cei care rezistaseră pasului peste pragul universului, doar pentru a fi zdrobiți de dezvăluirea tainelor prea mari pentru puterea lor de stăpînire. Unii supraviețuiseră, cu prețul renunțării la stele și al închistării în propria lor lume, în spatele barierii de ignoranță. Spiritul altora fusese atît de zdruncinat încît pierduseră voința de a trăi, iar planetele lor reîntraseră în stăpînirea animalelor necuvîntătoare.

Căci erau cîteva cazuri prea grele pentru a putea fi suportate; și pentru multe specii acestea includeau durate adevărate și durate veșniciei. În timp ce întorcea paginile cărții care îi fusese înmînată, oprindu-se să privească diagramele și fotografiile saturate cu informații vizuale, Clindar se întreba dacă oaspeții erau gata să facă față imensei fîgăduințe a vreunui dintre ele.

Iar dacă vor dori să le primească, arta și știința a mii de lumi se vor revărsa asupra lor. În subteranele băncilor de memorie ale acestei planete se aflau depozitate răspunsurile la întrebările care îi obsedau – vindecarea tuturor bolilor, soluțiile tuturor problemelor de materii prime, energie și repartiție – probleme pe care semenii săi le rezolvaseră de atît de mult timp încît acum le venea greu să creadă că existaseră vreodată.

Li se putea arăta arta stăpînirii trupului și creierului, încît să poată atinge întreaga expresie a puterii fără să-și irosească viața ca fantome intelectuale într-o minunată mașină, sub capacitatea lor de a o

manevra. Puteau sfărîma dominația durerii astfel ca aceasta să devină o sentinela, nu un tiran, trimițînd mesaje pe care rațiunea era capabilă să le accepte sau să le ignore, după bunul său plac.

Mai mult decît atît, ar putea să aleagă momentul morții cînd ar dori. Li s-ar arăta multiplele căi ce duc dincolo de mormînt și prețul care trebuia plătit pentru nemurire în toate formele ei.

Li s-ar deschide dinaintea perspectiva timpului infinit, cu toate spaimele și promisiunile ei. Unele minți puteau înțelege, altele nu: aceasta era linia despărțitoare între cele care moșteneau universul și cele care erau doar animale inteligente. Nu exista nici o cale de a spune în care din categorii se va încadra vreo specie, pînă cînd nu atingea momentul ei de adevăr – moment de care noii veniți se apropiu atît de iute, deși în totală ignoranță.

Acum, pentru mai bine sau mai rău, trebuiau să lase în urmă jucăriile și iluziile copilăriei. Căci vor urmări istoria și gîndurile a miliarde de civilizații, vor descoperi că nu erau unici – că se aflau într-adevăr jos pe scara evoluției cosmice. Și dacă, asemeni multor societăți primitive, cultura lor încă mai credea în zei și spirite, trebuiau să abandoneze aceste fantezii și să facă față crudului adevăr. Poate nu în secolele viitoare, dar într-o zi și ei vor porni spre inima Galaxiei, descoperind forțele titanice ce se frîmîntă acolo, printre cele mai vechi dintre stele, minunîndu-se de inteligențele care le pot controla.

Între timp, era de lucru; iar o lume aștepta să-și întîlnească oaspeții.

Stîncă începu să se miște, rotîndu-se în jurul axei, astfel încît curcubeul strălucitor al inelelor se deplasa pe cer. Accelerînd constant, insula aeriană se îndreptă spre cascada ce acoperea întregul orizont și cele două turnuri gemene care o flancaseră pînă atunci dispărură în depărtări.

Cerul de deasupra devenise un mînunchi de fișii vîrgate, alburii, alunecînd veșnic din stele. Într-o izbitoare tăcere, stîncă pătrunse în zidul de nori și soarele auriu se topi într-un crepuscul roșatic.

Amurgul se transformă în noapte, dar pe insulă domnea, licărind, slab luminiscentă palidă a mușchiului și a copacilor. În afară de această licărire, nimic nu era vizibil, exceptînd vîlătucii de ceață și vapori ce se involburau pe lîngă ea cu o viteză inimaginabilă. Stîncă părea că se mișcă prin haosul de dinaintea Creației, sau că trece frontiera dintre viață și moarte.

În cele din urmă ceața începu să se subțieze; forme vagi de lumină clipeau în fața ei, pe cer. Și deodată, ieși dintre nori.

Dedesubt era încă marea fără de sfîrșit, luminată blînd de razele alb-sidefii revărsate de curcubeul de cristal de pe cer. Împrăștiată pe ocean în mulțimi fără număr, de la nivelul valurilor pînă la înălțimile stratosferei, pluteau insule aeriene de toate formele și mărimile posibile. Unele erau strălucitor luminate, altele simple siluete pe fundalul cerului; majoritatea erau nemișcate, dar cîteva se deplasau cu rapiditate ca niște transatlantice în rada unui mare port, la ora fluxului de după-amiază, cu balizele și luminile solipînd în jur. Era ca și cum o întreagă galaxie ar fi fost capturată și adusă pe acel tărîm; iar capătul superior se topea imperceptibil în pulberea strălucitoare a Căii Lactee.

După trei milioane de ani în sălbăcie, fiii maimuțelor ajunseseră la prima așezare a Celor din Stele.

Traducere de Faure AGACHI

DIGITAL ART

Cristian Nanu-arhitect, n.2 aprilie 1957, muzica-studii particulare.
Florian Nanu-inginer instalații în construcții, n.21 septembrie 1960, 8 ani la "Liceul de muzică nr.1", unde a studiat vioară, violoncel și pian.

Primele compoziții pe o orgă, în anii '76-'77.
Data oficială a înființării Digital Art-1982. Au urmat participări la o serie de festivaluri studențești de muzică.

1989-concert Sala Polivalentă împreună cu Sfinx, Voltaj, Iris, ș.a.m.d.

1990-Galele UniFan-primă apariție notabilă. De asemenea, pentru prima oară a avut loc prezentarea unei piese la secțiunea compoziție - preselectie "Mamaia". <<Am fost selecționați și am participat. Nu am luat nici un premiu. De notat la compozițiile trofeul a fost câștigat de compoziția originală "Ave Maria">>.

1991 - Formația a produs și a realizat aranjamentul muzical la piesa ce a ocupat locul 1 - "Heroes Of The Past", interpretată de Dan Daniel în topul TV 3,2,1, care ulterior a participat și la festivalul "Cerbul de aur '92".

1992 - interzicerea compozițiilor Cristian & Florian Nanu pe postul național de radio, interzicere datorată faptului că s-au cerut drepturile legale de plată pentru folosirea compozițiilor originale, care erau difuzate foarte des în programele radiofonice, fără a se menționa numele autorilor. De specificat că față de alți compozitori care își încasau drepturile de difuzare, compozitorii

Cristian și Florian Nanu erau cu bună știință omiși.

(Declarația aparține fraților Nanu, JSF neexistând pe vremurile alea tulburi. Nn) 1993 - o altă realizare notabilă a fost producerea muzicii originale a genericeilor de la emisiunea "Ora 25 - Tranzit TV" de la TVR, care au fost folosite timp de 8 luni fără a se plăti producția și drepturile de autor și fără a se menționa numele compozitorilor. După nenumărate apeluri pentru încheierea unui contract și intrarea în legalitate, fiind refuzați de fiecare dată, au făcut uz de dreptul constituțional de a acționa în justiție TVR. Procesul este acum la a șasea înfățișare.

(Declarația aparține fraților Nanu, JSF existând pe vremurile alea tulburi, dar neavând suficientă forță pentru a se amesteca în scandal, nu s-a amestecat. Și bine a făcut. Nn)

1994 - în aprilie au loc 2 serii de concerte. În sfârșit, pentru prima dată în România, concert de muzică electronică. De asemenea, va avea loc premiera filmului "Nelinvinsă-i dragostea"-regia Mihnea Columbeanu - cu muzica compusă de Cristian și Florian Nanu.

"Până la ora actuală și în concluzie, nu avem nici un disc, nici o casetă și de asemenea nici un C.D. Până la apariția sponsorilor, vă așteptăm la concertele din octombrie."

-Ce puteți spune cititorilor J.S.F. despre formația Digital Art?

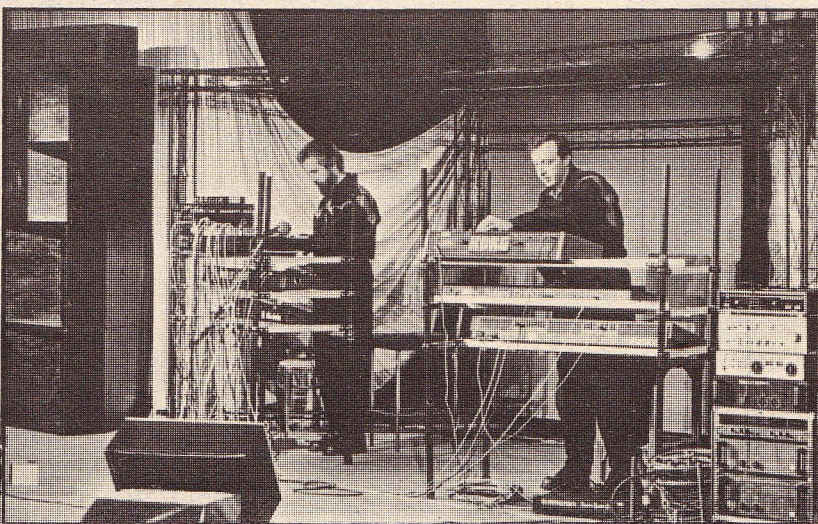
-De peste 10 ani sîntem în domeniu. Lucrăm, programăm, compunem, fără a reuși decît în aprilie 1994 să ieșim într-un concert de muzică electronică, la sala Ion Dacian a Teatrului de Operetă. Ce-i drept, am participat la mai multe concerte, dar sporadic (invitații, concursuri studențești).

-De ce nu ați oferit produsul dvs. publicului mai devreme?

-Motivele sînt mari și întemeiate. În primul rînd, lipsa de interes și bunăvoință, care la noi din păcate, încă persistă. Concertele, muzica noastră, pentru a putea fi oferite publicului, necesită o investiție uriașă, și la noi funcționează încă principiul "totul pe gratis". Noi vrem să dăruim publicului o calitate în concert cum nu s-a mai oferit pînă acum, și de aceea am tot întîrziat spectacolele, pe care le vrem apropiate de cele din Occident, cel puțin din punct de vedere audio. Investițiile pt. echipamentul de sonorizare sînt făcute de Digital Art și pentru vizual nu au mai existat destui bani. În concluzie, ceea ce urmărim noi este calitate și muzică deosebită în România la un standard occidental.

-Care este rolul calculatorului în muzica electronică?

-Rolul calculatorului este de a te ajuta să-ți pui ideile și interpretarea pe mai multe portative. De reținut: nu calculatorul compune, el este ca un simplu instrument de reproducere a ceea ce crezi, compui și orchestrezi.

DIGITAL ART

-Ținînd cont de faptul că sînteți membri fondatori F.N.T.S.F. în domeniul muzicii electronice, pe cînd concerte gratuite pentru fani?

-În momentul în care F.N.T.S.F.-ul ne va ajuta să avem un sediu decent la care ne angajăm să plătim o chirie decentă, promitem să dăm spectacole gratuite fanilor, cu toate că investiția personală este foarte mare și din păcate, după cum ați citit mai înainte, nu am reușit să obținem măcar sume decente în urma muncii noastre.

-Eu am avut ocazia să asist la concertul dvs. din aprilie, și m-am îmbolnăvit de febra Digital art. Problema este că de atunci mi-a fost imposibil să vă audiez compozițiile. Cînd și în ce condiții vă putem audia?

-O parte din piese sînt difuzate de posturi de radio independente - FUN RADIO - pentru care am făcut și genericul emisiunii de muzică electronică. Dar la alte posturi de radio, în primul rînd cele

naționale, sîntem refuzați și acest lucru ne împiedică să facem publică muzica noastră. Oricum noi recomandăm, măcar posturilor de radio independente, ideea de a difuza muzică electronică. În ceea ce privește produsul nostru, se pare că va trebui să suportăm costurile unui CD și a unei casete. Ca proiecte de viitor concrete - vizăm o serie de concerte în septembrie-octombrie, probabil tot la sala Ion Dacian.

-Cu promisiunea că vom anunța la timp concertele dvs. vă rugăm să ne răspundeți la o ultimă întrebare: ce implică un concert de muzică electronică?

-Pe lîngă mutarea întregului echipament din studio - sintetizatoare, computer, procesoare digitale de sunet, mixer etc - implică și o instalație de ultimă oră, de transpunere pe micul ecran a imaginilor de pe un monitor color pe cristale lichide pentru computer, folosind diferite sisteme și programe geometrice pentru realizarea unei imagini deosebite în concert.

DAR PENTRU NOI - CA PRODUCĂTORI DE MUZICĂ ELECTRONICĂ ȘI COMPOZITORI - CEEA CE FACEM IMPLICĂ PASIUNE, PASIUNE, MUNCĂ, MULTĂ MUNCĂ, SENTIMENTE ȘI RENUNȚĂRI ȘI VISUL CĂ, ÎNTR-O BUNĂ ZI, VOM REUȘI SĂ FIM AUZIȚI DE TOȚI IUBITORII MUZICII ELECTRONICE!

A consemnat,
Traian Bădulescu

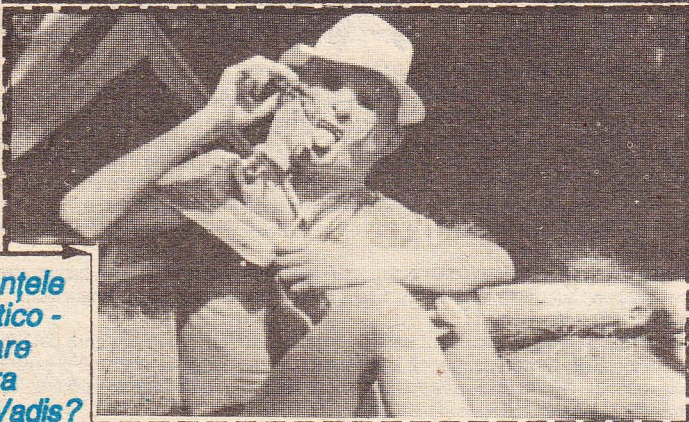
ATLANTYKRON DIN IMAGINI

Capidava

94

Atlantykron

**Influențele
climatico -
culinare
asupra
Quo Vadis?**

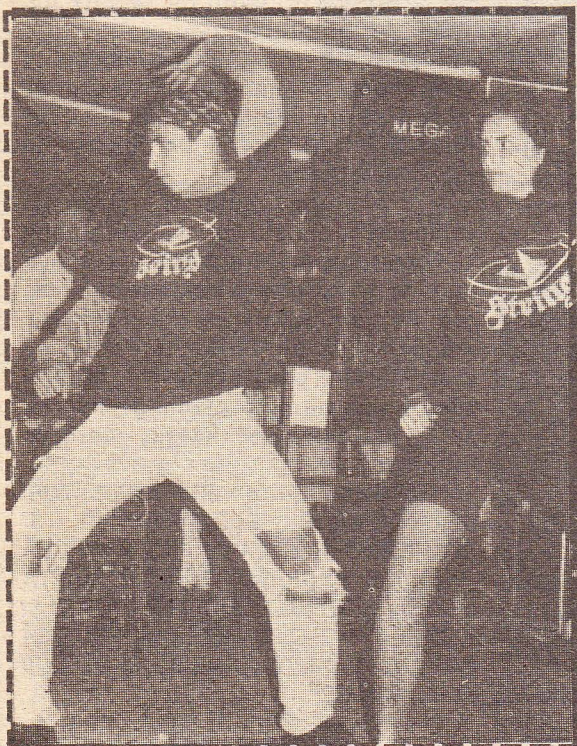

**Tot
Quo Vadis?:
Dănuț
Ivănescu
și
Marian
Irimia
într-un
simultan
de balet
Scandic**

**Ovidiu
Petcu
în procesul
de creație**

**Au unde-s zăpezile de pe aci?
- Roberto Qualgia, Adriana Macsut și
Carmen Neagu. Atlantykron 1993**

**FOTO:
Marian
Irimia
Mihai
Samoilă**

**O parte din String
inaugurând
o nouă metodă
de sponsorizare.**

**Și puține femei
fost-au în
cea tabără,
dară el
nu se spărloră,
ci, după vola
și precepera lor,
făcură altele
și fu bine!**